

BLAKE PIERCE

dokonalá
lež

psychologický thriller o jessie huntové—kniha č. 5

Blake Pierce
Dokonalá Lež
Серия «Psychologický thriller
o Jessie Huntové», книга 5

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=63590741

DOKONALÁ LEŽ:

ISBN 9781094343662

Аннотация

„Mistrovské dílo mezi thrillery a záhadami. Blake Pierce odvedl vynikající práci a vytvořil postavy po psychologické stránce tak dobře popsané, že máte dojem, jako byste se ocitli v jejich hlavě, cítili jejich strach a oslavovali jejich úspěchy. Jedná se o knihu plnou zvratů, která vás nenechá spát, dokud ji nedočtete do poslední stránky.“ . –Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o Navždy pryč) . DOKONALÁ LEŽ je pátá kniha v nové sérii psychologických thrillerů od jednoho z nejprodávanějších autorů, Blake Pierce, jehož kniha Navždy pryč (zdarma ke stažení) se umístila na prvním místě bestsellerů a získala víc než 1 000 pěťhvězdičkových recenzí. . Když je na bohatém předměstí nalezeno mrtvé tělo překrásné, populární trenérky, přijímá případ policejní profi listka a agentka FBI, Jessie Huntová, 29, která musí odhalit, kdo ji zabil. V tomto aférami prolezlém městě na ni však čekají zvrácená tajemství, s jakými se ještě v životě nesetkala... S kým tato žena spala? Kolik manželství stihla rozbít?. A proč jí přáli

smrt?. Rychle ubíhající psychologický thriller s nezapomenutelnými postavami a napínavým příběhem. DOKONALÁ LEŽ je pátou knihou v nové strhující sérii, která Vás přinutí otáčet stránky pozdě do noci... Šestá kniha v sérii o Jessie Huntové bude k dispozici již brzy.

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	20
KAPITOLA TŘETÍ	33
KAPITOLA ČTVRTÁ	41
KAPITOLA PÁTÁ	49
KAPITOLA ŠESTÁ	61
KAPITOLA SEDMÁ	68
Конец ознакомительного фрагмента.	72

Blake Pierce

DOKONALÁ LEŽ

D o k o n a l á l e ž

**(Psychologický thriller o
Jessie Huntové – kniha pátá)**

B l a k e P i e r c e

Blake Pierce

Blake Pierce patří mezi nejprodávanější autory USA Today a proslavil se svou mysteriózní sérií RILEY PAGE, v níž dosud vyšlo šestnáct knih (a vycházejí další). Blake Pierce je rovněž autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která sestává ze třinácti knih (a vycházejí další); mysteriózní série AVERY BLACK, jež se skládá ze šesti knih; mysteriózní série KERI

LOCKE o pěti knihách; mysteriózní série STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ, v níž zatím vyšlo pět knih (a vycházejí další); mysteriózní série KATE WISE, ve které bylo dosud publikováno šest knih (a vycházejí další); psychologických mysteriózních thrillerů CHLOE FINE, kterých zatím vyšlo pět (a vycházejí další); série psychologických thrillerů JESSIE HUNT, sestávající z pěti knih (a vycházejí další); série psychologických thrillerů AU PAIR, jež zatím čítá dvě knihy (a vycházejí další), a mysteriózní série ZOE PRIME, která se momentálně skládá ze dvou knih (a vycházejí další).

Jako zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů od Vás Blake moc rád uslyší, neváhejte proto, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Autorská práva © 2019 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených podle zákona o autorských právech USA z roku 1976 nesmí být žádná část této publikace reprodukována, šířena nebo předávána v žádné formě ani za pomoci žádných prostředků, ani nesmí být uložena v žádné databázi nebo systému vyhledávání bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je určena pouze pro Vaše osobní použití. Tuto e-knihu není dovoleno prodávat či darovat dalším osobám. Chcete-li se o tuto knihu podělit s někým jiným, zakupte prosím pro každou další osobu novou kopii. Pokud tuto knihu

čtete, aniž byste si ji zakoupili, nebo aniž by byla zakoupena pro Vaši vlastní potřebu, vraťte ji prosím a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci tohoto autora. Toto je fiktivní dílo. Názvy, postavy, podniky, organizace, místa, události a příhody jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo se používají fiktivním způsobem. Jakákoliv podoba se skutečnými osobami, žijícími nebo mrtvými, je zcela náhodná. Obrázek na obálce je předmětem autorských práv hurricanehank a je použit pod licencí společnosti Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

DOKONALÝ ÚSMĚV (kniha č. 4)

DOKONALÁ LEŽ (kniha č. 5)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

VE STÍNU LŽÍ (kniha č. 2)

SLEPÁ ULÍČKA (kniha č. 3)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚDĚLA (kniha č.1)

KDYBY TO VIDĚLA (kniha č.2)

KDYBY BĚŽELA (kniha č. 3)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

SVEZENÍ (kniha č. 4)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)

JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

KAPITOLA PRVNÍ

Jessie už ho skoro měla.

Od podezřelého ji dělilo asi deset metrů. Oba utíkali po písku, který byl pod jejich bosými chodidly nečekaně chladný. Pláž zela prázdnotou a ona v duchu uvažovala, kdy už konečně dorazí posily. Sama se podezřelému, co do velikosti, nemohla rovnat a jestli se muž otočí, nezbude jí možná nic jiného, než ho postřelit, aby si proti němu udržela výhodu. Tomu se však chtěla za každou cenu vyhnout, nebude-li to naprosto nezbytné.

Už už ho měla na dosah, když vtom se před ní najednou skácel k zemi. Ba ne, neskácel. Propadal se. A vzápětí jí přímo před očima docela zmizel v písku.

Než stihla Jessie pochopit, že se propadl závrtem na pláži, ucítila i ona, jak ji sypká zemina stahuje dolů. Rychle se pokusila něčeho zachytit, čehokoliv, co by ji mohlo před pádem do díry zachránit. Jenže ať kolem sebe šmátrala sebevíc, pod prsty jí proklouzávala jen jemná zrníčka písku. Navzdory jejímu urputnému úsilí vyškrábat se nahoru ji duna zanedlouho pohltila.

Když přišla k sobě, zjistila, že se nachází v jakési pobřežní jeskyni. Vůbec netušila, jak se sem dostala. Naproti sobě spatřila v hlíně podezřelého, kterého ještě před chvílí pronásledovala. Ležel na břichu a nehýbal se. Zřejmě byl v bezvědomí.

Jessie se rozhlédla, aby si udělala lepší představu o tom, kde se to vlastně ocitla. Teprve v tom okamžiku si uvědomila, že stojí

a ruce má nad hlavou. Zápěstí jí k sobě poutalo lano, připevněné vysoko na stěně jeskyně. Bylo tak napnuté, že špičkami nohou jen stěží dosáhla na zem.

Jak se jí postupně projasňovala mysl, zasáhlo ji náhlé uvědomění: stejnou situaci už jednou zažila. Před dvěma měsíci visela v naprosto totožné pozici, když ji její vlastní otec a brutální sériový vrah, Xander Thurman, svázal a byl by ji umučil, kdyby ho předtím nestačila zabít.

Že by se dostala do spárů nějakého zabijáka, co se ho snaží napodobit? Jak by to vůbec bylo možné? Všechny podrobnosti o onom incidentu podléhaly přísnému utajení. Pak najednou zaslechla jakýsi zvuk a v ústí jeskyně se mihl stín. Jessie se pokusila rozpoznat, komu patří, neznámého však zezadu zalévalo sluneční světlo a zakrývalo jeho rysy. Viděla tedy jen siluetu vysoké, hubené postavy, jíž se v ruce leskl dlouhý nůž.

Stín pokročil vpřed a nakopl bezvládné tělo podezřelého, za kterým se Jessie před nedlouhou dobou hnala po studeném písku. Muže ten úder převalil na záda a ona spatřila, že vůbec není v bezvědomí. Byl mrtvý. Někdo mu nemilosrdně podřezal hrdlo, takže se mu na hrud' vyřinula záplava krve.

Jessie vzhlédla, ačkoli svému vězňovi stále nedokázala nahlédnout do tváře. V pozadí uslyšela tiché zasténání. Stočila zrak do rohu jeskyně a všimla si něčeho, co jí předtím uniklo. Na židli tam seděla přivázaná náctiletá dívka s roubíkem v ústech. To ona sténala. Oči měla doširoka vytřeštěné hrůzou.

I tohle Jessie připadalo nemožné. Přesně takhle se to přece

událo naposled. Přesně takhle při jejich minulém střetu spoutal jinou dívku. A i tato skutečnost měla zůstat v tajnosti. Jenže muž, který se k ní blížil, jako kdyby znal každý detail. Když už ho od ní dělilo jen posledních pár desítek centimetrů, konečně spatřila jeho obličej. Dech jí uvízl v hrdle.

Dívala se do očí svému otci.

Nemohla to pochopit. Vlastními silami ho zabila v brutálním souboji. Pamatovala si, jak mu nohama rozdrtila lebku. Copak se to za něj tehdy jen někdo vydával? Podařilo se mu nějakým způsobem přežít? Všechny otázky se najednou zdály nepodstatné, protože v tom okamžiku zvedl svůj nůž se zjevným úmyslem zabořit jí ho do těla.

Jessie se pokusila zaujmout pevnější postoj, aby mohla vyskočit a odkopnout ho, ani přes veškeré své usilovné natahování se jí ovšem nepodařilo patami dosáhnout na zem. Její otec po ní vrhl pohled plný škodolibé lítosti.

„Snad sis nemyslela, že se podruhé dopustím stejné chyby, chroustíku?“ zeptal se.

Pak po ní bez jediného dalšího slova máchl nožem, namířeným přímo na její srdce. Jessie zavřela oči a připravila se na smrtelnou ránu.

*

Zachvátila ji ostrá bolest, která ji málem připravila o dech. Nepřicházela však z hrudi, nýbrž ze zad.

Jessie otevřela svá pevně stisknutá víčka a zjistila, že není v žádné pobřežní jeskyni, ale v potem zbrocené posteli ve svém bytě v centru Los Angeles. Ve spaní se na ní z nějakého důvodu vzpřímeně posadila.

Zalétla očima k hodinám, jež jí prozradily, že je dva padesát jedna v noci. Bolest v zádech jí nepřivodila nedávná bodná rána, zato poslední hodina fyzioterapie, kterou si včera musela vytrpět. Za přetrvávající rozbolavělost ovšem vděčila svému otci a jeho skutečnému útoku před osmi týdny.

Tehdy ji totiž pořezal od spodního okraje pravé lopatky až skoro po ledvinu. Jeho nůž přitom hladce projel svaly i šlachami. Po následné operaci jí na památku zůstalo třicet sedm stehů.

Jessie se opatrně zvedla z postele a zamířila do koupelny. Jakmile stanula před zrcadlem, pustila se do povrchového hodnocení svých zranění. O jizvu na levé straně břicha, o kterou se jí přičinil její bývalý manžel ve spolupráci s pohrabáčem, sotva zavadila pohledem. Stejně tak neplýtvala pozorností ani na dlouhé jizvě, jež se jí táhla podél klíční kosti a již jí v dětství zanechal nůž jejího otce.

Místo toho se zaměřila na četná čerstvější zranění, která utřzila, když se se svým otcem utkala v souboji na život a na smrt. Xanderovi se povedlo ji pořezat hned několikrát, obzvlášť na nohách, kde jí způsobil jizvy, jichž se nikdy nezbaví a kvůli nimž se v plavkách jen stěží vyhne šokovaným pohledům.

Nejhůř dopadlo pravé stehno, kam ji bodl při svém posledním, neúspěšném pokusu se vymanit ze sevření jejích

kolen, kterými mu bušila do spánků. Jessie už sice nekulhala, pořád však pociťovala mírnou bolest pokaždé, když na zraněnou nohu přenesla váhu, což znamenalo při každém kroku. Její fyzioterapeutka sice tvrdila, že se to během příštích pár měsíců zlepší, zároveň ji však varovala, že jí nůž poranil nerv, a tak nelze s jistotou říci, zda se někdy zahojí úplně.

Jessie přesto dostala povolení vrátit se do práce a znovu se ujmout své role forenzní psycholožky pro LAPD. Nazítří ji čekal první den zpátky ve službě. To také nejspíš vysvětlovalo, kde se vzala ta mimořádně živá noční můra. Poslední dobou jich měla spoustu, tahle ale s přehledem trumfla všechny ostatní.

Svázala si své po ramena dlouhé, hnědé vlasy do ohonu a pronikavýma zelenýma očima si prohlížela vlastní obličej. Ten se zatím obešel bez jizev a stále jí od lidí získával komplimenty. Kvůli své štíhlé, atletické postavě a téměř stoosmdesáticentimetrové výšce si ji navíc často pletli se sportovní modelkou. Jessie nicméně silně pochybovala, že bude v blízké době předvádět spodní prádlo. I tak ovšem musela zkonstatovat, že na někoho, komu bude co nevidět třicet a kdo si prošel tím, čím ona, si nevede až tak špatně.

Vydala se do kuchyně, napustila si sklenici vody a posadila se ke snídaňovému pultu, smířená s tím, že už toho dneska moc nenaspí. Na probdělé noci byla ostatně zvyklá z dob, kdy ji pronásledovali hned dva sérioví vrahové. Teď ale ležel jeden z nich pod drnem a druhý se podle všeho rozhodl nechat ji na pokoji. Teoreticky by jí tedy nemělo nic bránit v tom, aby svůj

spánkový deficit dohnala. Zdálo se však, že to tak nefunguje.

Částečně za to mohla skutečnost, že si nemohla být sto procentně jistá, zda je i druhý sériový vrah, který o ni jevil zájem, Bolton Crutchfield, doopravdy nadobro pryč. Všechno tomu nasvědčovalo. Od té doby, kdy ho naposledy spatřila před osmi týdny, po něm nebylo ani vidu ani slechu. Nezanedbal po sobě jedinou stopu.

A co víc, sama věděla, že k ní chová i jakousi nevražednou náklonnost. Během těch několika výslechů, kterým ho podrobila v jeho cele, než z ní uprchl, se jí s ním podařilo navázat jisté spojení. Popravdě řečeno ji hned dvakrát varoval před hrozbami jejího vlastního otce, ačkoli tím u svého někdejšího mentora upadl v nemilost. Tak či tak se nyní zdálo, že na ni zapomněl. Tak proč to nedokázala i ona? Proč si jednou nemohla dopřát pořádně prospanou noc?

Zčásti to zřejmě bylo proto, že neuměla *nikdy* nic nechat jen tak plavat. Zčásti zase to, že ji do jisté míry stále sužovala fyzická bolest. A zčásti s největší pravděpodobností i to, že se zhruba za pět hodin znovu vrátí do služby, kde bude skoro určitě pracovat po boku detektiva Ryana Hernandezze, k němuž měla mírně řečeno komplikovaný vztah.

Jessie si rezignovaně povzdechla a oficiálně povýšila z vody na kávu. Zatímco čekala, až se dovaří, přecházela po bytě, svém třetím za poslední dva měsíce, a kontrolovala, zda jsou všechny dveře a okna bezpečně zamčené.

Tohle měla být její nová, napůl trvalá adresa a Jessie s ní byla

vcelku spokojená. Potom, co v rychlém sledu vystřídala několik sterilních obydlí doporučených americkou maršálskou službou, jí konečně dovolili, aby se k místu svého dlouhodobého pobytu vyjádřila i ona sama. Maršálové jí pomohli její nynější příbytek najít a zabezpečit.

Byt se nacházel ve dvacetipatrové budově pouhých pár bloků od jejího posledního skutečného bytu v módní části centra L. A. Na rozdíl od její bývalé rezidence ji hlídal celý bezpečnostní tým, ne jen jeden strážce ve vstupní hale. Službu měli vždy tři bezpečnostní pracovníci, z nichž jeden dohlížel na parkovací garáž a druhý pravidelně obcházel jednotlivá poschodí.

Garáž navíc střežila brána, u které dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu hlídkoval vrátný. Všichni zaměstnanci, již se na této pozici střídali, byli policisté ve výslužbě. Speciální vchod pro návštěvníky měl v sobě zabudovaný detektor kovů. K výtahům i bytům se člověk dostal, pouze pokud měl přístupový čip a odpovídající otisk prstu. Každé patro v celém komplexu, včetně prádelny, posilovny a bazénu, sledovalo několik bezpečnostních kamer. Každý byt disponoval tlačítky pro spuštění poplachu a přímé spojení s ochrankou. A to byla teprve opatření, která poskytovala budova.

Nepatřila k nim tedy její služební zbraň ani další bezpečnostní prvky, jež jí maršálové pomohli zavést přímo v jejím bytě. Ty zahrnovaly nerozbitná a neprůstřelná skla do oken a posuvných dveří na terasu, dvojitě vchodové dveře, které by z pantů dokázalo vyrazit jen policejní beranidlo, a vnitřní kamery s detektory

pohybu a teploty, jež mohla zapínat a vypínat prostřednictvím svého telefonu.

Jessie se však nejvíc líbila poslední bezpečnostní vlastnost jejího nového příbytku. A sice, že ležel ve třináctém patře, které jako v mnoha jiných domech teoreticky vůbec nemělo existovat. Ve výtahu pro něj nebylo tlačítko. Služební výtah tam sice zastavoval, jenže ten mohli lidé používat pouze v doprovodu bezpečnostního strážce. Pokud se tam chtěl člověk dostat normálním způsobem, musel vystoupit ve dvanáctém nebo čtrnáctém patře a na hlavní chodbě otevřít nenápadné dveře s nápisem „přístup ke služebnímu panelu“.

Za těmito dveřmi se opravdu nacházela malá místnost se služebním panelem. Ovšem na druhé straně z ní také vedly další dveře, tentokrát označené cedulí „sklad“, jež šlo otevřít jedině speciálním přístupovým čipem. Za nimi se skrývalo schodiště do třináctého patra, ve kterém bylo stejně jako ve všech ostatních poschodích osm bytů.

Obyvatelé těchto bytových jednotek si však očividně vysoce cenili svého soukromí, bezpečnosti nebo obojího. Přestože tu zatím bydlela teprve týden, stihla už Jessie na chodbě narazit na jednu známou televizní herečku, kontroverzního moderátora rádiové talk show a právníka, proslulého odhalováním podvodů.

Jessie si poměrně přilepšila svým rozvodem, a tak si s cenou nedělala hlavu. LAPD s maršálskou službou jí navíc pomohli získat jisté policejní slevy, takže ji to nakonec ani nevyšlo tak draze, jak čekala. Nehledě na to, že za ten klid na duši to

rozhodně stálo. I když o svém minulém bydlišti si také myslela, že je naprosto bezpečné.

Kávovar zapípal a ona si šla nalít kávu. Zatímco si do ní přidávala smetanu a cukr, uvažovala, zda poskytní nějaká ochranná opatření i Hannah Dorseyové. To Hannah byla ta sedmnáctiletá dívka, kterou Xander Thurman ve skutečnosti svázal, zacpal jí ústa roubíkem a přinutil ji sledovat, jak vraždí její rodiče a málem i Jessie.

Jessiiny myšlenky se k Hannah stáčely vcelku často. Hlavně proto, že přemítala, jak se jí asi po takovém traumatu žije v pěstounské péči. Jessie si jako malá prošla něčím podobným, ačkoli v mnohem útlejším věku; bylo jí tehdy teprve šest. Xander ji spoutal v osamocené chatě a přiměl ji dívat se, jak mučí a nakonec zabíjí její matku, svou vlastní ženu.

Ta událost na ní zanechala trvalé stopy a Jessie nepochybovala, že Hannah na tom musí být stejně. Dívka měla samozřejmě výhodu v tom, že zůstávala v blažené nevědomosti – neměla ponětí, že Xander byl i její otec a že je vlastně v podstatě Jessiina nevlastní sestra.

Hannah sice podle úřadů věděla, že byla adoptovaná, o totožnosti svých biologických rodičů však netušila zhora nic. A jelikož Jessie měla zakázáno se s ní po jejich společném hrůzném zážitku spojit, nebyla si vědoma ani jejich příbuzenství. Přestože Jessie žadonila, aby ji nechali s dívkou promluvit, a slibovala, že jí o jejich vztahu nic neřekne, všichni výše postavení činitelé se shodovali na tom, že další setkání nepovolí, dokud na to Hannah

podle lékařů nebude připravená.

Z rozumového hlediska Jessie toto rozhodnutí chápala. Dokonce s ním i souhlasila. V hloubi duše ale pociťovala nesmírnou touhu si s děvčetem promluvit. Měly toho tolik společného. Jejich otec byl netvor. Jejich matky zůstávaly záhadou. Hannah tu svou nikdy nepoznala, zatímco Jessie na tu její zbyla jen matná vzpomínka. A stejně jako Xander zabil Hanniny adoptivní rodiče, provedl to samé i Jessiiným.

Navzdory tomu všemu nebyly samy. Obě měly rodinného příslušníka, který by jim mohl poskytnout útěchu a snad i malou naději na zotavení. Obě měly sestru, ačkoli by Jessie nikdy nevěřila, že je to možné. Prahla po tom dívku kontaktovat a navázat nějaké pouto s jediným přeživším členem svého rodokmenu.

Jenomže ať si takové shledání přála sebevíc, nedokázala se ubránit i jiné myšlence.

Co kdyby dívce naše seznámení přineslo víc škody než užitku?

KAPITOLA DRUHÁ

Muž se plížil venkovní chodbou bytového komplexu a každých pár vteřin se ohlížel přes rameno. Bylo časně zrána a takový chlap jako hora, Afroameričan v mikině s kapucí, by jen stěží unikl pozornosti případných přihlížejících.

Procházel osmým patrem a nyní stanul před dveřmi do bytu, o kterém věděl, že patří ženě, již zná. Věděl také, jak vypadá její auto, a viděl ho zaparkované v garáži pod domem, z čehož usuzoval, že bude nejspíš doma. Pro jistotu zlehka zaklepal na vchodové dveře.

Neodbila ještě ani sedmá hodina ranní a on si rozhodně nepřál, aby z některého okna vykoukla zvědavá hlava čerstvě probuzeného souseda. Venku dnes byla zima. Muži se vůbec nechtělo sundávat kapuci. Zároveň se však obával, že v ní bude budit příliš velkou pozornost, a tak si ji stáhl z hlavy a vydal svůj obličej napospas bodavému větru.

Když mu na jeho zaklepání nikdo neodpověděl, zběžně se pokusil dveře otevřít, ačkoli nepochyboval, že budou zamčené. Byly. Přesunul se k přilehlému oknu. Všiml si, že je lehce pootevřené. V duchu se dohadoval, zda to má doopravdy udělat. Po chvíli váhání se rozhodl, vysunul okno nahoru a vlezl dovnitř. Uvědomoval si, že pokud ho někdo sleduje, pravděpodobně právě volá na policii, usoudil ovšem, že to za to riziko stojí.

Jakmile se ocitl uvnitř, pokusil se co nejtišeji dojít do ložnice. Všechna světla byla zhasnutá a ve vzduchu se vznášel podivný pach, který si nedokázal zařadit. Zatímco postupoval dál do bytu, přešel mu po zádech mráz, jenž neměl nic společného s okolní teplotou. Natáhl ruku ke dveřím do ložnice, stiskl kliku a nahlédl do pokoje.

Na posteli tam ležela žena, kterou předpokládal, že tu uvidí. Vypadala, jako by spala, něco na tom však nehrálo. I ve slabém ranním světle působila její pokožka nezvykle bledým dojmem. Navíc se zdálo, že se vůbec nehýbe. Žádné zvedání a klesání hrudníku. Ani jeden jediný pohyb. Muž vstoupil do místnosti a přešel k posteli. Hnilobný smrad tu dosahoval takové síly, že se téměř nedal snést. Až mu z něj slzely oči a obracel se mu žaludek.

Chtěl se k ní sklonit a dotknout se jí, ale nedokázal se k tomu přimět. Chtěl něco říct, avšak nedostávalo se mu slov. Nakonec se od ní odvrátil a vyšel z ložnice ven.

Vytáhl telefon a vytočil jediné číslo, které ho napadlo. Na druhé straně to několikrát zazvonilo a pak se ve sluchátku ozval nahraný hlas. Muž zmáčkl pár tlačítek, a zatímco čekal na odpověď, vrátil se zpátky do obývacího pokoje. V telefonu se konečně ohlásil živý člověk.

„Devět set jedenáct. Co máte za problém?“

„Ano, jmenuji se Vin Stacey. Myslím, že má kamarádka je po smrti. Jmenuje se Taylor Jansenová. Zašel jsem k ní do bytu, protože se mi už několik dní neozývala. Leží v posteli. Ale nehýbe se a... něco je s ní v nepořádku. Taky to tu páchne.“

Teprve v tom okamžiku ho plně zasáhla realita celé situace – energická, temperamentní Taylor leží mrtvá necelých deset metrů od něj. Předklonil se a začal zvracet.

*

Jessie seděla na zadním sedadle vozu amerických maršálů, tentokrát snad naposledy. Právě vjížděli na parkoviště centrální stanice LAPD, kde zaparkovali na místě pro návštěvníky. Tam už na ni čekal její šéf, kapitán Roy Decker.

Od té doby, co ho viděla minule, se moc nezměnil. Ačkoli mu bylo šedesát, vypadal mnohem starší. Měl vysokou, hubenou postavu, víceméně holou hlavu, hluboké vrásky ve tváři, ostrý nos a malé, pronikavé oči. Zrovna sice něco řešil s policistou v civilu, evidentně sem však přišel kvůli ní.

„No páni,“ prohodila sarkasticky směrem k maršálům na předních sedadlech. „Připadám si úplně jako dívčina z osmnáctého století, kterou její otec oficiálně předává ženichovi.“

Jeden z maršálů se na ni z místa spolujezdce zaškaredil. Jmenoval se Patrick Murphy, i když mu nikdo neřekl jinak než Murph. Byl menšího vzrůstu, zato dobře stavěný, světle hnědé vlasy nosil krátce zastřížené a v obličejí měl neustále vážný výraz, který naznačoval, že nemá čas na žádné hlouposti. Jessie už ovšem přišla na to, že jde do jisté míry jen o masku.

„K takové situaci by musel existovat manžel, který by si vás

chtěl vzít, což mi připadá nanejvýš nepravděpodobné,“ usadil ji muž, jenž nesl většinu zodpovědnosti za její bezpečnost, dokud se skrývala před dvěma sériovými vrahy.

Koutky úst mu zacukal sotva patrný náznak úsměvu, jediná známka toho, že si ji dobírá.

„Hotový princ, jako vždy, Murphe,“ odvětila s hranou zdvořilostí. „Netuším, co si bez vás a vaší šarmantní osobnosti počnu.“

„To já taky ne,“ zabručel.

„Ani bez vaší charismatické výřečnosti, maršále Toomey,“ obrátila se k řidiči, hromotlukovi s oholenou hlavou a nepřítomným výrazem.

Toomey, který zřídka kdy něco řekl, mlčky přikývl.

Kapitán Decker mezitím domluvil s policistou a nyní na ně vrhal netrpělivé pohledy, aby už vystoupili z auta.

„Tak to je asi sbohem,“ konstatovala Jessie, otevřela dveře a vyskočila ven s větší energií, než jakou ve skutečnosti cítila. „Jak to jde, kapitáne?“

„Mnohem komplikovaněji než včera,“ odpověděl, „když vás teď mám zase na krku.“

„Ale já vám přísahám, kapitáne, tady Murphy vám ke mně dá bohaté věno. Slibuji, že vám nebudu přítěží a budu si svědomitě plnit své povinnosti jako dobrá manželka.“

„Cože?“ zeptal se zmateně.

„Ach tatínku,“ vydechla a otočila se zpět k Murphovi. „Opravdu musím odejít z farmy? Bude se mi po vás s matkou

tolik stýskat.“

„Co to do ní ksakru vjelo?“ vyptával se Decker.

Murph se přinutil nasadit vážný výraz a obrátil se ke zmatenému policistovi, který přešel k oknu na straně spolujezdce.

„Kapitáne Deckere,“ pronesl formálně a podal mu desky s listem papíru. „Ochranná jednotka americké maršálské služby již není zapotřebí. Tímto se oficiálně vzdávám opatrovnictví nad Jessie Huntovou z policejního oddělení Los Angeles.“

„Opatrovnictví?“ zopakovala Jessie kousavě. Murph si jí nevšimal a pokračoval.

„Za jakákoliv dodatečná bezpečnostní opatření nese nyní zodpovědnost vaše oddělení. Podpisem tohoto dokumentu vyjadřujete svůj souhlas.“

Decker si od něj desky vzal, a aniž by se zdržoval čtením, papír podepsal. Pak mu ho podal nazpět a spočinul očima na Jessie.

„Dobré zprávy, Huntová,“ oznámil jí stroze a bez sebemenší známky optimismu, jaký dobré zprávy obvykle provází. „Detektivové, kteří se pokoušejí vypátrat Boltóna Crutchfielda, našli video záznam osoby odpovídající jeho popisu. Včera přešla hranici s Mexikem. Možná jste se toho chlapa konečně zbavila.“

„Potvrdilo to i rozpoznávání tváří?“ zajímala se Jessie, které se do jejího falešného hlasu poprvé vloudil náznak skepticismu.

„Ne,“ přiznal. „Celou dobu, co přecházel po mostě, měl skloněnou hlavu. Nicméně fyzický popis na něj sedí téměř dokonale a vzhledem k tomu, jaký si dával pozor, aby ho pořádně

nezachytila kamera, je poznat, že věděl, co dělá.“

„To jsou tedy opravdu dobré zprávy,“ přisvědčila a dál se k tomu raději nevyjadřovala.

Souhlasila sice, že už na ni Crutchfield zřejmě nemá spadeno, ovšem rozhodně ne kvůli nějakému pochybnému záznamu z bezpečnostní kamery, který se zničehonic objevil přesně, když ho potřebovali. Jenomže Deckerovi pochopitelně nemohla vykládat, jak ve skutečnosti spoléhá na svůj dojem, že pro ni má tenhle vrah slabost.

„Připravená vrátit se do práce?“ zeptal se jí se zjevným uspokojením, že se mu podařilo zahnat veškeré obavy, jaké se jí ještě mohly honit hlavou.

„Dejte mi poslední minutku, kapitáne,“ poprosila. „Chci tady maršálům jenom říct několik slov.“

„Tak rychle,“ rozkázal jí Decker a poodstoupil o pár kroků dál. „Čeká vás nabitý den za psacím stolem.“

„Ano, pane,“ slíbila, načež se naklonila do okénka řidiče.

„Myslím, že vy my budete chybět úplně nejvíc, pane Strašáku,“ oznámila Toomeymu, jenž byl poslední dva měsíce její hlavní maršál. Ten jí v odpověď jen přikývl. Patrně slova nepotřeboval. Jessie obešla auto na stranu spolujezdce a provinilýma očima se podívala na Murpha.

„Teď všechny žerty stranou. Chtěla jsem vám jen říct, jak moc si vážím všeho, co jste pro mě udělali. Dali jste vsázku svoje životy, abyste mě ochránili, a já na to nikdy nezapomenu.“

Stále chodil o holích, třebaže mu minulý týden z obou noh

sundali sádru, takže nyní nosil jen ortézy. Zhruba ve stejnou dobu mu také dovolili sundat závěs z ruky.

Všechna tato zranění utržil, když ho Xander Thurman srazil autem v zadní uličce, kde je s Jessie napadl. Zlomil mu obě nohy a klíční kost. Murph byl tedy oficiálně ještě čtyři měsíce mimo službu. Dnes ráno se s ní jen přijel rozloučit.

„Nesnažte se mě najednou dojímat,“ napomenul ji. „Už jsme svoje role ‚ostřílených parťáků proti své vůli‘ dovedli téměř k dokonalosti a vy nám to teď budete kazit.“

„Jak je na tom Emersonova rodina?“ otázala se tiše.

Troy Emerson rovněž patřil k maršálům. Jessiin otec ho však oné příšerné noci střelil do hlavy. Jessie ani neznala jeho křestní jméno, dokud neumřel. Stejně tak se teprve později dozvěděla, že se nedávno oženil a měl doma čtyřměsíčního syna. Pohřbu se sice kvůli svým zraněním zúčastnit nemohla, pokusila se ale aspoň kontaktovat Emersonovu ovdovělou manželku. Odpovědi se zatím nedočkala.

„Kelly se pomalu vzpamatovává,“ ujistil ji Murph. „Dostala vaši zprávu. Víím, že se vám chce ozvat, jen potřebuje trochu času.“

„To úplně chápu. Abych řekla pravdu, nedivila bych se, kdyby se mnou v životě nechtěla promluvit.“

„Ale no tak, neházejte všechnu vinu na sebe,“ namítl skoro rozzlobeně. „Nemůžete přece za to, že byl váš táta psychopat. A Troy moc dobře věděl, co mu hrozí, když tuhle práci bral. Všichni jsme to věděli. Klidně pro něj truchlete, ale za nic se

neobviňujte.“

Jessie přikývla, protože ji nenapadlo, co na to říct.

„Objal bych vás,“ prohlásil Murph, „jenže by mi z toho asi začaly slzet oči, a to ne ze sentimentálních důvodů. Takže budeme předstírat, že už jsme to udělali, jo?“

„Jak si přejete, maršále Murphy,“ souhlasila.

„Nevytahujte na mě najednou formality,“ pokáral ji, zatímco se opatrně soukal zpátky na sedadlo spolujezdce. „Pořád mi můžete říkat Murph. Já vám taky nepřestanu říkat vaší přezdívkou.“

„A to je co?“ zajímala se.

„Otrava.“

Jessie se nedokázala ubránit smíchu.

„Sbohem, Murphe,“ loučila se. „Dejte za mě Toomeymu pusu.“

„To bych udělal, i kdybyste mě o to neprosila,“ zakřičel na ni, ale to už Toomey dupl na plyn, až se garáží rozlehlo skřípání pneumatik.

Jessie se otočila a setkala se s Deckerovým netrpělivým pohledem.

„Hotovo?“ vyštěkl ostře. „Nebo si mám zatím pustit *Zápisník jedné lásky*, abyste si mohli všichni ještě chvíli vylívat srdíčka?“

„Je prima být zpátky, kapitáne,“ vydechla.

Decker zamířil dovnitř a mávnutím ruky ji vyzval, aby ho následovala. Jessie se poklusem vydala za ním, přičemž ignorovala bolest v noze i zádech. Sotva ho dohonila, už na ni

chrлил, jaké pro ni má plány.

„S prací v terénu nějakou dobu rozhodně nepočítejte,“ oznámil jí nevrle. „O tom, že budete sedět za stolem, jsem ani trochu nežertoval. Vyšla jste ze cviku a taky moc dobře vidím, jak se ze všech sil snažíte nekulhat na tu pravou nohu. Dokud nebudu mít dojem, že jste zas ve formě, radši si zvykněte na jasné světlo zářivek na stanici.“

„Nemyslíte, že bych se do toho dostala rychleji, kdybych začala rovnou naostro?“ namítla Jessie a dávala si pozor, aby to neznělo příliš prosebně. Rázoval chodbou takovým tempem, že musela na každý jeho krok udělat dva, aby mu stačila.

„To je zajímavé, váš kamarád Hernandez měl skoro úplně stejnou připomínku, když před týdnem nastoupil zpátky. Taky jsem ho posadil za stůl. A víte co? Pořád tam je.“

„Nevěděla jsem, že se Hernandez vrátil,“ prohodila.

„Já myslel, že vy dva jste nerozluční kámoši,“ poznamenal a zabočil za roh.

Jessie po něm vrhla kradmý pohled ve snaze odhadnout, zda tím její šéf naznačuje něco víc. Zdálo se však, že to mínil v dobrém.

„Jsme kamarádi,“ přisvědčila. „Jenže jsem měla dojem, že chtěl kvůli svým zraněním a rozvodu trochu času sám pro sebe.“

„Opravdu?“ opáčil Decker. „Že jsem si ani nevšiml.“

Jessie nevěděla, jak si tuto poznámku přebrat, zeptat se ho už ale nestihla, neboť v tu chvíli dorazili do hlavní části stanice, velké místnosti plné chaoticky posrážených psacích stolů, u

kterých seděl nespočet detektivů z různých divizí LAPD. Na opačném konci uviděla spolu s detektivy ze speciální sekce vražd i Ryana Hernandeze.

Na člověka, jehož před pouhými dvěma měsíci dvakrát bodl její otec (měla dojem, že všichni její známí, kteří v poslední době utrpěli nějaká zranění, k nim přišli rukou jejího otce), vypadal Hernandez celkem dobře.

Levé předloktí už ani neměl obvázané. Druhou ránu utržil do levé části břicha. Nicméně soudě podle toho, jak tam teď bez problémů stál a smál se, už ho asi taky moc netrápila.

Decker ji vedl jeho směrem a Jessie v duchu přemítala, proč ji tolik podráždilo vidět Hernandeze takhle vtipkovat. Měla by přece být ráda, že se potom, co se mu rozpadlo manželství a málem ho zabili, někde neutápí v depresi. Jenže jestli se má tak dobře, proč se jí za posledních pár měsíců ozval jen dvakrát, a to ještě krátce?

Sama vynaložila mnohem větší úsilí se s ním spojit, ačkoli odpovědi se jí dostalo jen výjimečně. Usoudila proto, že se stále vypořádává se svými problémy, a nechala mu prostor, aby se dal dohromady. Teď se však zdálo, že je s ním vše v nejlepším pořádku.

„Rád vidím, že je naše speciální sekce vražd tohoto krásného rána v tak dobré náladě,“ zahřměl Decker, čímž vyplašil všech pět mužů a jednu ženu, kteří k jednotce patřili. Detektiv Alan Trembley, jenž vypadal stejně roztržitě jako obvykle, dokonce upustil svou bulku.

Speciální sekce vražd měla na starosti případy s vysokým profilem, zejména ty, které budily mimořádnou pozornost u médií. To znamenalo spousty vražd s větším počtem obětí a sériovými vrahy. Jednalo se o prestižní povolání a Hernandez v něm byl považován za elitu.

„Podívejme, kdo se nám to vrátil,“ zaradoval se detektiv Callum Reid. „Nevěděl jsem, že dnes nastupujete zpátky do služby. Teď bude mít tenhle lapák konečně zase nějakou úroveň.“

„Víte,“ odvětila Jessie, která se rozhodla pokračovat ve stejném duchu, v jakém se skupinka bavila doposud, „vy byste mohl mít taky úroveň, Reide, kdybyste si každých deset vteřin neupšoukl. To není moc vysoká laťka.“

Všichni se hlasitě rozesmáli.

„To je o to vtipnější, že je to pravda,“ prohlásil Trembley vesele a neučesané blondáté kadeře mu přitom na hlavě nadskakovaly smíchem. Postrčil si brýle, jež mu na nose neustále klouzaly dolů.

„Jak se cítíš, Jessie?“ zeptal se Hernandez, když se všechen ten povyk utišil.

„Zvládám to,“ odpověděla a snažila se, aby to nevyznělo příliš chladně. „Ty taky vypadáš, že se lepšíš.“

„Pracuju na tom,“ přitakal. „Pořád mám ještě pár škrábanců a bolístek. Jak ale neustále vykládám tady kapitánovi, kdyby mě pustil zpátky do akce, určitě bych dokázal pořádně zaskórovat. Už mě nebaví trčet na střídačce, trenére.“

„To se nikdy neohraje, Hernandezi,“ utrousil Decker nevrle,

očividně podrážděný jeho týmovou analogií. „Huntová, dám vám pár minut, abyste se tu znovu zabydlela. Pak si projdeme vaše případy. Mám tu hezkých pár nevyřešených vražd, kterým by prospělo, kdyby se na ně někdo podíval čerstvými očima. Možná že nám perspektiva profilistky odhalí něco nového. Vás ostatní čekám za pět minut ve své kanceláři s aktuálním hlášením o vašich případech. Mám dojem, že máte moc volného času.“

S brčením se sám vydal ke své pracovně. Zbytek týmu začal sbírat své spisy a Hernandez sebou plácl na židli naproti Jessie.

„Copak ty nemáš co hlásit?“ chtěla vědět.

„Zatím nemám žádné vlastní případy. Jenom se vším pomáhám ostatním. Jenže teď jsi zpátky i ty, tak bychom mohli společnými silami zahnat Deckera do kouta a přinutit ho, aby nás taky někam poslal. Když se dáme dohromady, tak tvoříme jednoho skoro úplně zdravého člověka.“

„Jsem ráda, že jsi v tak dobrém rozpoložení,“ poznamenala Jessie a zoufale se pokoušela se zarazit, než dodá něco dalšího. Ovšem bez úspěchu. „Škoda, žes mi nedal vědět dřív, že jsi v pořádku. Takhle jsem tě nechávala být, protože jsem si myslela, že se potýkáš s vlastními problémy.“

Hernandezův úsměv při jejích slovech rychle pohasl. Zdálo se, že zvažuje, jak na ně zareagovat. Zatímco čekala na jeho odpověď, musela si Jessie navzdory svému podráždění přiznat, že se o sebe i při uzdravování z vážných úrazů a vzpamatovávání z rozvodu očividně dobře stará.

Vypadal, že má věci pod kontrolou. Ani jediný pramínek

jeho krátkých černých vlasů mu netrčel špatným směrem. V hnědých očích měl bystrý a soustředěný výraz. A i přes jeho zranění se mu nějakým způsobem podařilo zůstat ve formě. Jeho obvykle stoosmdesáticentimetrová, devadesátikilogramová postava možná shodila pět kilo, nejspíš ale kvůli tomu, jak těžko se mu muselo jíst poté, co mu rozřízli žaludek. Ve svých jedenatřiceti letech si však stále udržoval vypracovaný vzhled muže, který často posiluje.

„Jo, když už jsme u toho,“ začal, a přivedl ji tím zpátky do přítomnosti. „Chtěl jsem ti zavolat, jenže se zrovna děly nějaké věci a já nevěděl, jak o nich mluvit.“

„Jaké věci?“ vyptávala se nervózně. Vůbec se jí nelíbilo, jakým směrem se tenhle rozhovor ubíral.

Hernandez sklopil oči, jako by přemýšlel, jak jí o té očividně citlivé záležitosti co nejlépe povědět. Uplynulo nejméně pět sekund, než se na ni znovu podíval. Právě otvíral pusku, když vtom se ze své kanceláře vyřítil Decker.

„Ve Westlake North máme přestřelku gangů,“ zakřičel. „Místo činu je stále aktivní. Už došlo ke čtyřem úmrtím a neupřesněnému počtu zranění. Potřebuji protigangovou jednotku, SWAT a HSS, aby se okamžitě vydaly na cestu. Všichni do práce, lidi!“

KAPITOLA TŘETÍ

V hlavním sále se to najednou začalo hemžit aktivitou. Většina policistů vyskočila a vrhla se k úschovně taktické výzbroje, kde popadli silnější zbraně a neprůstřelné vesty. Jessie s Hernandezem si vyměnili nejisté pohledy. Ani jeden nevěděl, co dělat. Ryan se zrovna začal zvedat ze židle, když ho kapitán Decker okřikl.

„Ať vás to ani nenapadne, Hernandezi. Vy se k téhle situaci v žádném případě nepřiblížíte.“

Hernandez se sesunul zpátky na židli. Se zájmem a tichou žárlivostí společně sledovali živý pohyb na stanici. Po pár minutách to kolem nich utichlo a zbývající personál se znovu pustil do práce. Sotva před pár momenty se místností ve spěchu míhalo padesát lidí. Nyní jako by se ocitli ve městě duchů. I s Jessie a Hernandezem nezůstalo na stanici víc než deset osob.

Jessie vedle sebe zničehonic uslyšela hlasité žuchnutí. Obrátila zrak k jeho zdroji a spatřila kapitána Deckera, jenž jí na stůl právě hodil půl tučtu tlustých spisů.

„Tady máte případy, na které chci, abyste se podívala,“ oznámil jí. „Doufal jsem, že si je s vámi projdu, jenže teď budu mít na pár hodin evidentně plné ruce práce jinde.“

„Nějaké novinky o té přestřelce?“ vyzvídala.

„Střelba skončila. Jakmile tam dorazila naše auta, všichni se rozeběhli. Počet mrtvých stoupl na šest, samí příslušníci

nepřátelských gangů. Plus mínus dvanáct dalších lidí je zraněných. Oblast obchází zhruba třicet policistů a tučet detektivů. O SWAT jednotkách nemluvě.“

„A co já?“ ozval se Hernandez. „Jak vám můžu pomoci, kapitáne?“

„Vy pokračujte na případech svých kolegů, dokud se nevrátí. Vsadím se, že vám budou velice vděční. Já se teď musím vrátit k téhle záležitosti s gangy.“

Nato odspěchal do své kanceláře a nechal je o samotě s horou papírování.

„Mám dojem, že je na nás hnusný schválně,“ zabručel Hernandez.

„Nechceš dokončit, cos předtím nakouzl?“ nadhodila Jessie, přestože se napůl bála, jestli na něj moc netlačí.

„Teď ne,“ odpověděl. Z hlasu se mu okamžitě vytratila veškerá předchozí lehkost. „Možná později, až vypadneme z kanclu a nebude to tak... hektické.“

Jessie přikývla na souhlas, ačkoli ji to zklamalo. Než aby ale zůstávala v nějakém nepříjemném rozpoložení, obrátila svou pozornost k případům před sebou.

Třeba když se zaměřím na detaily pár vražd, vyčistí mi to hlavu.

Potichu se zasmála svému černému humoru a otevřela první spis.

Zabralo to. Natolik se ponořila do podrobností jednotlivých případů, že na hodinu úplně ztratila pojem o čase. Teprve když jí Hernandez poklepal na rameno, zvedla oči a uvědomila si, že

už je půlka dopoledne pryč.

„Myslím, že jsem nám našel případ,“ prohlásil a provokativně na ni zamával kusem papíru.

„Já žila v přesvědčení, že žádné nové případy hledat nemáme,“ opáčila.

„To sice ne,“ přiznal. „Jenže tu teď není nikdo jiný, kdo by to vzal, a já mám dojem, že se jedná přesně o ten typ případu, který by nám Decker i mohl nechat.“

Strčil jí papír před obličej. Jessie si ho od něj vzala s menší neochotou, než jaká by se v dané situaci nejspíš slušela. Netrvalo jí dlouho, než pochopila, proč by mohli mít reálnou šanci Deckera přemluvit, aby jim případ přidělil.

Celá záležitost vypadala vcelku přímočaře. V Hollywoodu byla ve svém bytě nalezena mrtvá třicetiletá žena. Její smrt nahlásil mladý muž, kterého nejdříve zadrželi jako podezřelého, protože ho jeden ze sousedů viděl, jak leze do bytu oknem. Mladík však tvrdil, že je ženin spolupracovník a že ji jen přišel zkontrolovat, jelikož o ní už dva dny nic neslyšel. Tělo nejevilo žádné známky násilí a místo činu na první pohled působilo, jako by šlo o sebevraždu.

„Zdá se, že to mají celkem pod kontrolou. Nejsem si moc jistá, jak bychom jim mohli pomoci...“

„Jako bych tam slyšel nějaké nevyřčené ‚ale‘,“ poznamenal Hernandez s úsměvem.

Ačkoli se mu Jessie ze všech sil snažila to zadostiučinění odeprít, přece jen se také neubránila lehkému pousmání.

„Ale... zmiňují se tu starší modřiny na zápěstích a na krku, což by mohlo být důsledkem dřívějšího zneužívání. Zřejmě by se to mělo prověřit. A podle jejího kolegy pracovala jako osobní trenérka v prestižním fitness klubu, kde se specializovala na veřejně známé klienty. Některý z nich by mohl vyvolat povyk, kdyby nabyli dojmu, že LAPD nevěnovala případu dostatečnou pozornost.“

„Přesně tak,“ souhlasil Hernandez nadšeně. „A to je naše ‚vstupenka‘, Jessie. Jak znám Deckera, netroufne si riskovat, že si zneprátelí obyčejný lid, pokud se tomu dá zabránit. Jakmile ovšem případ přidělí detektivovi z HSS a věhlasné forenzní psycholožce, vezme takové kritice vítr z plachet. Navíc mi to připadá jako ideální způsob, jak nás nechat znovu přivyknout práci v terénu. Nic tu nevypovídá o žádném násilí. Jestli šlo o vraždu, pravděpodobně máme co do činění s otrávením nebo něčím takovým. Obecně to ale vypadá na silně nebodavou záležitost.“

„Dost neoblomně si stál za tím, abychom se nějakou dobu nehnuli od stolu,“ připomněla mu Jessie.

„Já myslím, že na to přistoupí,“ trval na svém Hernandez. „Stejně je teď kvůli té přestřelce gangů v takovém kole, že nám to možná odsouhlasí jen proto, aby se nás zbavil. Měli bychom to aspoň zkusit.“

„Zajdu tam s tebou,“ svolila Jessie. „Ale přemlouvát ho nebudu. Jestli někomu utrhne hlavu tak tobě.“

„Zbabělče,“ popíchl ji.

Jessie musela přiznat, že Ryan Hernandez to uměl.

Sotva stačil vyslovit „bohatí klienti“, „Hollywood“ a „pravděpodobně sebevražda“, Decker už je málem vyháněl ze své kanceláře, ať se na případ podívají. Těch pár klíčových slov zasáhlo všechny šéfovy slabiny: jeho obavy z nepříznivé publicity, nepřetržitou snahu nerozlítit své nadřízené a hlubokou touhu nemuset poslouchat neúnavné dotírání detektiva Hernandezze.

Stanovil jim jen jedno jednoduché pravidlo.

„Jestli to začne vypadat, že se *jedná* o vraždu a že pachatel použil nějaký druh násilí, zavolejte si pro posily.“

A tak je nyní Hernandez vezl do Hollywoodu, obličej plný nadšení. To se patrně zmocnilo i jeho nohy.

„Opatrně s tím plynem, Schumachře,“ varovala ho. „Nechci mít po cestě na místo činu nehodu.“

O jejich předchozí konverzaci se už nezmiňovala. Rozhodla se počkat, až bude připravený a začne o tom sám. Nemusela čekat dlouho. Jakmile z něj opadlo prvotní vzrušení, že sedí v autě a jede vyšetřovat, vrhl po ní kradmý pohled.

„Má se to takhle,“ spustil a slova se z něj sypala mnohem rychleji než obvykle. „Po tom všem, co se stalo, jsem s tebou měl být v kontaktu mnohem častěji. A ze začátku jsem se o to i snažil. Jenže tys utrpěla těžká zranění a nebylo ti zrovna do řeči,

„což naprosto chápu.“

„Vážně?“ zeptala se Jessie skepticky.

„Jasně,“ odpověděl a sjel z dálnice 101 na Vine Street. „Muselas zabít vlastního otce. Byl to sice psychopat, ale pořád to byl tvůj táta. Akorát jsem nevěděl, jak na to s tebou zavést řeč. A to ani nemluvím o tom, jak mě tvůj psycho táta pobodal. Za to samozřejmě vůbec nemůžeš, já se jen bál, jestli si nebudeš myslet, že ti to mám za zlé. Tohle všechno se mi honilo hlavou, zatímco mi z žaludku sem tam řinula krev, tělo jsem měl nacpané tunou prášků proti bolesti a musel jsem vynakládat veškeré úsilí, abych v sobě udržel nějaké jídlo. A zrovna když jsem si začínal myslet, že už si o tom zvládnou promluvit jako dospělý člověk, nechala mi moje žena oficiálně doručit rozvodové papíry. K tomu by stejně došlo tak jako tak. Jenže držet ty právní dokumenty v ruce, zvláště když jsem ještě ani nevytáhl paty z nemocnice – prostě mě to celkem skolilo. Propadl jsem se do takové černočerné díry. Nechtěl jsem jíst. Nechtěl jsem na rehabilitace. Nechtěl jsem s nikým mluvit, i když přesně to jsem *potřeboval* nejvíc.“

„Můžu ti někoho doporučit, jestli...“ začala nabízet Jessie.

„Děkuju, ale to už je všechno zařízené,“ přerušil ji. „Decker mi nakonec nařídil, abych za někým zašel – prý pokud se nedám dohromady, hrozí mi, že se do práce nikdy nevrátím. A tak jsem tam teda zašel. A ono to pomohlo. Jenže mezitím uběhlo od útoku nějakých šest týdnů, takže mi připadalo divné, ti jen tak zničehonic zavolat. A abych řekl pravdu, nebyl jsem

si stoprocentně jistý, jestli jsem v pořádku... po psychologické stránce. Nechtěl jsem se zhroutit hned při našem prvním vážném hovoru od té doby, co jsme oba málem umřeli. Proto jsem to pořád odkládal. A pak je tu ještě ta další věc.“

„Jaká další věc?“

„Vždyť víš, to, jak jsme vlastně přátelští kolegové, ale zároveň taky kamarádi, kteří spolu ovšem občas upadají do rozpaků, protože je tam možná i něco víc? Není to jen moje představitost, že ne?“

Jessie se na dlouhý okamžik odmlčela. Pokud odpoví upřímně, věci se nenávratně změní. Ryan před ni však vyložil na stůl všechny karty. Bylo by od ní zbabělé, kdyby neudělala to samé.

„Ne, není to jen tvoje představitost.“

Hernandez se nejistě zasmál, což se vzápětí proměnilo v nezastavitelný, usazený kašel.

„Jsi v pořádku?“ starala se.

„Jo, já jen... byl jsem dost nervózní zmínit tu poslední část.“

Chvíli jen v tichosti seděli, zatímco se proplétal dopravou na Sunset Boulevard a pokoušel se najít parkovací místo.

„Takže takhle se to má?“ prolomila nakonec mlčení Jessie.

„Takhle se to má,“ přisvědčil a zaparkoval.

„Víš co,“ poznamenala vlídným hlasem. „Nejsi zdaleka takový drsník, za jakého jsem tě původně považovala.“

„To je všechno jen přetvářka,“ opáčil napůl žertem, ovšem očividně jen napůl.

„Mně se to celkem líbí. Působíš tak míň... nepřístupně.“

„Asi díky.“

„Pravděpodobně bychom si o tom měli promluvit trochu důkladněji,“ konstatovala.

„To by nejspíš bylo rozumné,“ souhlasil. „Máš na mysli až potom, co se podíváme na tu mrtvolu nahoře, že jo?“

„Ano, Ryane. Nejdřív mrtvola. Až potom nepříjemný rozhovor.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

V Jessiině hlavě jako by se najednou rozsvítila žárovka.

Sotva zabouchla dveře od auta a upřela zrak na budovu, v níž se momentálně nacházela mrtvá žena, okamžitě se jí vyčistila mysl. Všechny myšlenky na vražedné otce, osiřelé nevlastní sestry a napůl romantické vztahy rázem ustoupily do pozadí.

Stáli s Ryanem na chodníku u křižovatky ulic Sunset a Vine a rozhlíželi se po okolí. Ocitli se v samém srdci Hollywoodu. Jessie tu byla už mnohokrát, dosud pokaždé ovšem jen proto, aby si zašla na večeři, na koncert nebo shlédnout film či živé představení. Nikdy na něj nepohlížela jako na místo, kde pracují, bydlí a patrně také umírají obyčejní lidé.

Poprvé si teď všimla, že se mezi kancelářskými mrakodrapy, restauracemi a divadly spousta budov nijak neliší od těch smíšených v její čtvrti, které měly v přízemí různé obchůdky a v ostatních patrech byty a garsonky.

Tak například na konci ulice viděla desetipatrový bytový komplex, pod nímž byla prodejna Trader's Joe. Naproti přes ulici se zase nad Solstice Fitness Center tyčilo nejméně dvacet dalších pater. Jessie napadlo, zda nájemníci dostávají členství zdarma, nicméně o tom silně pochybovala. Tahle posilovna byla neuvěřitelně drahá.

Komplex, v němž bydlela oběť, působil podstatně méně luxusně. V prvním patře sídlilo několik restaurací a jógové

studio. Měli zde ale i lékárnu Walgreens a domácí potřeby Bed, Bath & Beyond. Po cestě k hlavnímu vchodu museli Ryan s Jessie obejít řadu bezdomovců, kteří se usadili na chodníku podél vnější stěny budovy. Většina z nich se ještě neprobudila, jen jedna postarší žena tam seděla se zkříženýma nohama a něco si pro sebe mumlala.

Bez komentáře kolem ní prošli a dorazili ke vstupu do domu. Ve srovnání s Jessiiným bytovým komplexem tu bezpečnost stála za starou belu. Vchod sice střežil prosklený vestibul, jímž šlo projít pouze s přístupovou kartou, a k přivolání výtahu člověk potřeboval další, ovšem sotva se Jessie s Ryanem přiblížili ke vchodu, jeden z nájemníků jim podržel otevřené dveře, a aniž by se na něco ptal, vlastní kartou přešel po senzoru u výtahu. Jessie si zde i ve vestibulu všimla bezpečnostních kamer, vypadaly ale vcelku lacině. Ryan zmáčkl tlačítko do osmého patra. Během pár vteřin vystupovali u cíle a za celou dobu je nikdo nezastavil.

„To šlo hladce,“ prohodil Ryan, když kráčeli venkovní chodbou směrem k policejní pásce a několika přešlapujícím strážníkům.

„Až moc hladce,“ podotkla Jessie. „Vím, že co se týká osobní bezpečnosti, jsem tak trochu šílenec. Ovšem tady je to katastrofa. Zvláště na to, v jaké čtvrti se nacházíme.“

„Už je to tu mnohem bezpečnější než před dvaceti lety,“ připomněl jí Ryan.

„Pravda. Ale jenom proto, že se na každém rohu nevystavují děvky a drogoví dealeři, to ještě neznamená, že tady z toho teď

mají Disneyland.“

Ryan neodpověděl, protože v tu chvíli došli k bytu oběti. Vytáhl svůj detektivní odznak, zatímco Jessie se prokázala kartičkou profilistky LAPD.

„Detektivové z hollywoodského oddělení už tu byli i skončili,“ podivil se zmatený policista.

„My si to jen chceme prověřit pro speciální sekci vražd,“ lhal Ryan. „Děláme to hlavně jako laskavost pro našeho kapitána. Moc by nám pomohlo, kdybyste nám našel někoho, kdo by nás mohl provést po místě činu, i když se bude muset opakovat.“

„Žádný problém,“ odvětil strážník. „Místo činu má na starost strážník Wayne. Zavolám vám ho.“

Zatímco vysílačkou sháněl zmíněného policistu, Jessie se rozhlížela kolem sebe. Vchodové dveře byly nyní otevřené, stejně jako vedlejší okno. Zajímalo by ji, zda je tak i našli. Stěží si dokázala představit, že by svobodná žena v srdci Hollywoodu nechala otevřené okno, zvláště když k němu vedl volný přístup z venkovní chodby. Tím by si o potíže málem říkala.

Byt oběti ležel na opačné straně patra než výtahy. Celé podlaží mělo tvar hranatého písmene C, takže lidé naproti měli přes volné prostranství mezi chodbami na její jednotku nezakrytý výhled. Ráda by věděla, jestli už si s obyvateli těchto bytů někdo promluvil.

V tom okamžiku se zevnitř vynořil postarší uniformovaný policista, aby je pozdravil. Měl podsaditou postavu a pokročilou pleš. Těch pár vlasů, co mu zbývalo, se mu potem lepilo k hlavě.

Vypadal, jako by před nedávnem oslavil čtyřicítku, a vyzařoval auru člověka, který už v životě viděl úplně všechno, což mohlo být buď plus, anebo mínus, podle toho, jak se s tím rozhodl naložit.

„Strážník John Wayne,“ představil se a natáhl ruku k Ryanovi. „Už jsem na to slyšel všechny vtipy, jaké existují, takže se nemusíte obtěžovat. Jak vám můžu pomoci?“

„Jako byste mu z oka vypadl,“ neodpustil si Ryan.

Jessie ho dloubla do paže, načež obrátila pozornost zpět k policistovi. Toho detektivova poznámka nijak nerozhodila.

„Omlouvám se, strážníku Wayne,“ řekla. „Děkujeme, že jste si na nás udělal čas. Víme, že hollywoodští detektivové už místo činu vyšetřili. Stejně jsme ale doufali, že byste nás jím mohl provést. Tento případ má jisté znaky, které se shodují s něčím, na čem zrovna pracujeme. Rádi bychom tedy vyloučili potenciální spojitost.“

„Ale jistě, pojd'te dál,“ pozval je, ustoupil dovnitř a podal jim plastové návleky na boty, aby se mohli připravit ke vstupu.

Nasadili si je spolu s rukavicemi a vešli do bytu.

„Některé její věci si už odnesli jako důkazy,“ informoval je Wayne. „Můžu vám nicméně dát podrobný seznam.“

„Něco, co vás zaujalo?“ chtěl vědět Ryan.

„Pár věcí,“ odvětil strážník. „Žádné známky násilného vniknutí. V peněžence měla peníze. Její telefon jsme našli na nočním stolku.“

„Kdyby vám to nevadilo,“ požádala Jessie, „ráda bych místo

nejdřív posoudila bez jakýchkoliv předchozích informací, než nám sdělíte další poznatky.“

Strážník Wayne přikývl. Jessie se zhluboka nadechla, počkala, až se její tělo zcela uvolní, a pak se pustila do profilování oběti. Obývací pokoj byl skromně zařízený nábytkem, jenž zřejmě pocházel z IKEI. Na umění si očividně příliš nepotrpěla a fotografie neměla vystavené vůbec žádné. Jediný osobní doplněk představoval zarámovaný certifikát osobní trenérky vydaný organizací NASM, který visel na zdi.

Jessie přešla do takřka nedotčené kuchyně. Ve dřezu se neválelo žádné špinavé nádobí a na odkapávači žádné umyté taky ne. Na kredenci ležela jedna čistá poskládaná utěrka. Vedle ní stálo několik lahviček s pilulkami, každá se štítkem pro jeden den v týdnu, všechny pečlivě seřazené. Jessie na ně nesahala, od pohledu jí však připadaly jako doplňky stravy a multivitaminy.

Neušlo jí, že si pondělní a úterní prášky nikdo nevzal. Dnes byla středa.

Prohlédla si zbytek kuchyně. Z ruličky papírových utěrek téměř nic nechybělo. Ve skříňkách našla desítky plechovek s fazolemi a mletým krutím masem, nespočet proteinových tyčinek a několik dóz sušeného syrovátkového proteinu.

Lednička víceméně zela prázdnotou; obsahovala jen dvě čtyřlitrové lahve mléka, pár řeckých jogurtů a obrovský pytel špenátu. Mrazák odhalil směs mražených borůvek, jahod a bobulí acai a plastovou krabičku s něčím, co vypadalo jako kuřecí nudlová polévka. Zvenčí nalepený štítek hlásil „od mámy,

11/2018“. To bylo víc než před rokem.

Všichni tři policisté společně prošli chodbou směrem k ložnici, kde na ně čekalo tělo. Jessie udeřil do chřípí pach hniječícího masa. Na okamžik se zastavila, aby mu přivykla, a poté nakoukla do koupelny. Tady nevládl takový pořádek jako v ostatních místnostech. Obyvatelka bytu zde patrně trávila mnohem víc času.

„Jak se oběť jmenovala?“ zeptala se. Mohla si ho sice přečíst ve spisu, který jí Ryan dal na stanici, schválně se tomu ale vyhnula, protože ho ještě nechtěla znát.

„Taylor Jansenová,“ sdělil jí strážník Wayne. „Byla to...“

„Omlouvám se, pane strážníku,“ přerušila ho. „Nechci být nezdvořilá, ale ráda bych vás poprosila, abyste mi ještě chvíličky neříkal žádné podrobnosti.“

Zblízka si prohlédla Taylořin toaletní stolek. Na rozdíl od toho, jak malou pozornost věnovala zásobování své kuchyně, působila její koupelna přesně opačným dojmem. Na stolní desce se povalovaly hromady líčení, mezi nimi i otevřená paleta očních stínů a několik rtěnek. V rohu byly hned vedle malé lahvičky parfému pohozené dva kartáče na vlasy a jeden hřebínek.

Lékárnička překypovala volně prodávanými léky jako Advil, Benadryl a Pepto-Bismol, neskrývala však žádné prášky na předpis. Ve sprše měla oběť pár poloprázdných šamponů a kondicionérů, odličovač, žiletku a gel na holení a kostku zjemňujícího mýdla.

Sotva Jessie místnost opustila, znovu na ni dolehl ten silný

puch, který před ní dočasně zamaskovaly vůně v koupelně. Naposledy přejela pohledem po chodbě, přičemž se opět pozastavila nad tím, jak zdi nezdobí absolutně nic osobního.

„Než přejdeme do ložnice,“ obrátila se na Wayne, „povězte mi, kolik jsem toho vypožadovala správně. Taylor Jansenová je svobodná běloška, atraktivní a má těsně před třicítkou nebo těsně po ní. Pracuje kousek odsud a často cestuje. Nemá mnoho přátel. Hrozně si potrpí na detaily. A má dost peněz na to, aby mohla bydlet na lepším místě než tady.“

Wayne na okamžik vytřeštil oči. Pak odpověděl.

„Bylo jí přesně třicet,“ upřesnil. „Měla narozeniny minulý měsíc. Je to běloška a vypadá to, že byla moc pěkná. Kousek odsud opravdu pracuje, v posilovně o necelý blok dál. Co se týče jejích vztahů, to ještě prověřujeme. Její kolega, ten, co ji našel, ovšem tvrdí, že teď s nikým nechodila. Je dole v policejním autě a opakuje svoji výpověď, jestli si s ním chcete promluvit. O jejím cestování a financích vám toho moc neřeknu, ale on možná ano.“

„Strašně rádi bychom si s ním popovídali, až tady skončíme,“ přisvědčil Ryan, načež se otočil k Jessie. „Jsi připravená jít dovnitř?“

Jessie přikývla. Neušlo jí, že popis Taylor Jansenové mohl až na pár výjimek klidně patřit jí. Třicet jí bude za pár týdnů. Byt v centru města měla zařízený ve stejně spartánském stylu jako tehle, a ne proto, že by si ho neměla čas vyzdobit. Své dobré přátele by dokázala spočítat na prstech jedné ruky. A pokud pomine své nedávno ukončené manželství s mužem, který se

ji pokusil zabít, nemá v současné době ani ona, navzdory své konverzaci s Ryanem, žádný vážný vztah. Kdyby zítra umřela, lišila by se zběžná analýza vyšetřujícího profilisty nějakým způsobem od ženy, jež spočívala za dveřmi této ložnice?

„Chcete taky?“ nabídl jí Wayne, zatímco si kolem nosních dírek mazal krém s eukalyptovým aroma. Pomáhalo to přebít ten příšerný zápach, který zanedlouho ještě zesílí.

„Ne, díky,“ odmítla Jessie. „I když to není nic příjemného, potřebuju, aby mi při vstupu na místo činu všechny smysly fungovaly naplno. Pokud zablokuju jeden pach, mohlo by mi to zakrýt i jiný, důležitý.“

„No, je to váš žaludek,“ poznamenal Wayne, pokrčil rameny a otevřel dveře.

Jessie svého rozhodnutí téměř okamžitě zalitovala.

KAPITOLA PÁTÁ

Ten puch se málem nedal vydržet. Žena musela být mrtvá přinejmenším dva nebo tři dny. Ležela na posteli bez přikrývky, oděná ve fitness legínách a sportovní podprsence. Její poloha ani pokoj sám o sobě nijak nenaznačovaly, že by tu došlo k fyzickému souboji. Nic neleželo převržené na podlaze. Nic nebylo rozbité. Její oblečení působilo nenarušeně. Na těle neměla žádné viditelné škrábance ani jiná zranění.

To samozřejmě ještě nic nedokazovalo. Jestli se tu odehrálo něco nekalého, měl pachatel spoustu času před odchodem místnost uklidit a dát Taylor trochu do kupy. S tím by jim měly pomoci otisky prstů na různých objektech v pokoji, včetně těla. Na první pohled se ovšem zdálo, že je vše na svém místě.

Jessie přistoupila k posteli, aby si oběť lépe prohlédla. Tým z oddělení soudního lékaře, který se právě chystal mrtvolu zabalit do pytle, zdvořile ustoupil o krok zpět.

Obličej Taylor Jansenové byl zmodralý a opuchlý. Oči měla zavřené. Kdysi ploché břicho, na němž žena očividně tvrdě pracovala, bylo nyní nafouklé – důsledek plynů, které se jí v těle po smrti nahromadily. Jessie dokázala i navzdory jejímu nynějšímu stavu poznat, že byla za života velice krásná.

„Sahal na ni někdo?“ zajímal se Ryan.

„Kromě snímání otisků ne,“ ujistil je Wayne.

„Vypadá, jako by umřela, když dřímala,“ poznamenal Ryan.

„Není divu, že se za první příčinu považovala sebevražda. Možná že v těch lahvičkách v kuchyni nejsou jenom vitamíny. Jsem moc zvědavý, co se dozvíme z toxikologické zprávy.“

Jessie se naklonila ještě blíže a spatřila na Taylořině zapěstích a krku vybledlé modřiny. Vzhledem k tomu, jak nabobtnalá a bezbarvá byla nyní její kůže, dalo se jen stěží určit, před jakou dobou k nim přišla. Kdyby Jessie musela hádat, řekla by, že je utržila mnohem dřív než před dvěma dny.

„Okno a vchodové dveře byly otevřené celou dobu?“ vyptávala se Jessie. „Nebo je někdo otevřel až potom, co se našla?“

„Okno prý bylo podle jejího kolegy pootevřené, když sem přišel. Tvrdil, že zaklepal na dveře a pokusil se jimi dostat dovnitř. Jenomže byly zamčené, a tak tam vlezl oknem.“

Jessie přikývla, odvrátila se od Taylořina těla a zamířila k její skřini. Odstrčila posuvné dveře a nakoukla dovnitř. Zdálo se, že tři čtvrtiny jejího šatníku tvoří cvičební úbory a spodní prádlo. Podívala se zpátky na Ryana a strážníka Waynea.

„Rozhodně si musíme promluvit s jejím kolegou,“ prohlásila.

*

Vin Stacey zkroušeně seděl na zadním sedadle policejního auta zaparkovaného před komplexem.

„Zadrželi jste ho?“ zeptala se Jessie znuděně vyhlížejícího policisty, který stál u auta.

„Ne. Jenom jsme ho požádali, aby nikam nechodil, dokud

nepřijdete dolů a nepromluvíte si s ním.“

„Ví, že nemusí čekat v autě? Protože mně to připadá, jako by si myslel, že ho zatýkáte.“

„Úplně jsme mu povahu naší žádosti neupřesnili,“ přiznal policista ostýchavě. „Prostě jsme mu řekli, ať počká v autě na další výsledky.“

„Takže on si myslí, že je zadržený?“ ujišťovala se Jessie nevěřicně.

„Já nevím, jaký z toho má dojem, madam. My ho jen požádali.“

Jessie se ohlédla na Ryana, kterého to podle všeho ani zdaleka nepopudilo tak jako ji.

„Tobě to nevadí?“ obořila se na něj.

„Jo,“ přisvědčil. „Nemůžu ovšem popírat, že jsem tuhle taktiku v minulosti taky použil. Je to způsob, jak zařídit, aby někdo zůstal na místě, aniž bys ho musela formálně zadržovat.“

„Ale já myslela, že už není podezřelý,“ protestovala Jessie.

„Všichni jsou podezřelí. Vždyť to znáš.“

„No dobře,“ připustila Jessie. „Jenže on tam mezitím sedí a celý svět kolem něj chodí v domněnání, že ho za něco zatkli.“

„To abychom to napravili,“ odvětil Ryan bezvýrazně.

Jessie se na něj zamračila a otevřela zadní dveře vozu.

„Pane Stacey?“ oslovila ho tónem, v němž nebylo ani stopy po předchozím ostří. Místo toho nasadila hlas jako med.

„Ano,“ odpověděl roztřeseně.

„Co kdybyste si vystoupil? Omlouvám se, že jsme vás nechali

tak dlouho čekat. Vyšetřovali jsme s kolegou nahoře. Doufali jsme, že bychom vám mohli položit pár doplňujících otázek, jestli vám to nevadí.“

„Já už jsem všem na jejich otázky odpověděl,“ pronesl žalostně. „Nechápu, co jsem udělal špatně.“

„Nic jste špatně neudělal, pane Stacey,“ uklidňovala ho Jessie. „Pojďte, vystupte si. Já jsem Jessie Huntová, forenzní psycholožka u LAPD. Tohle je detektiv Ryan Hernandez. Zahlédla jsem tamhle na rohu kavárnu. Co kdybychom vám koupili šálek kávy a trochu si popovídali? Co říkáte?“

Muž přikývl a pomalu vystoupil z vozidla. Jessie si teprve v tu chvíli uvědomila, jak je obrovský. Když se napřímil, měřil dobrých sto devadesát centimetrů. Vážit musel aspoň sto kilo. Měl na sobě přiléhavé sportovní tričko s dlouhým rukávem, pod nímž se mu zřetelně rýsovaly vypracované břišní svaly. Biceps se mu napínal tak, že by Jessie ani nepřekvapilo, kdyby látku každou chvílí protrhl.

Navzdory jeho impozantní postavě však z jeho držení těla cítila i jakousi jemnost. Když se na něj zadívala pozorněji, všimla si, že má kolem krku těsně připnutý řetízek s duhovým přívěškem. Nehty měl nalakované třpytivě fialovou barvou.

„Předpokládám tedy, že také děláte trenéra v Taylořině posilovně,“ začala Jessie ve snaze trochu odlehčit atmosféru po cestě do kavárny.

Přikývl, ale neodpověděl. Ryan se držel o krok za nimi, jako by vycítil, že by jeho přítomnost mohla ohrozit její pokusy

vybudovat si se Stacey nějaké spojení. Zatímco pokračovali k obchodu, Jessie postřehla, jak si muž opatrně mne zápěstí.

„Jste v pořádku?“ starala se.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit. Mám pocit, jako kdyby ze mě někdo vysál všechny vnitřnosti. To čekání a vědomí, že pouhých pár desítek centimetrů ode mě leží osoba, která mívala tak živou povahu, a teď je to jenom jakási chladná věc bez života. Bolí mě na to jen pomyslet. A vaši lidé to akorát zhoršili.“

„To bylo nemilé,“ připustila Jessie.

„Věděla jste, že když policie dorazila do Taylořina bytu, nasadila mi želízka?“ rozpaloval se. „Já tam v klidu seděl a čekal na ně. A on mi jeden spoutal ruce, zatímco druhý tam stál a nesundával ruku z pouzdra s pistolí. To já přece zavolał na devět set jedenáct!“

„Je mi to moc líto, pane Stacey,“ konejšila ho. „Když policisté poprvé dorazí na místo činu, musí bohužel zaujmout jistá opatření, která se následně mohou zdát přehnaná.“

„Nechali mi ta pouta celou půl hodinu, i když už si stihli dávno zkontrolovat moji občanku, zjistit, zda mám záznam, což nemám, a ověřit si, že jsem s Taylor pracoval. A to všechno, zatímco ona ležela mrtvá v posteli. Myslím, že oba víme, že kdybyste na devět set jedenáct zavolala vy a čekala tam na ně, chovali by se k vám úplně jinak.“

„Jasně,“ přikývla chápavě a vešla do kavárny. Vrhla pohled po strážníkovi, jenž muže předtím hlídal, a naznačila mu, aby zůstal venku.

„Takže říkáte, že jste s ní pracoval. Oba jste byli trenéři?“ pokračovala, protože chtěla rozhovor co nejrychleji odvést od Staceyho rozhořčení.

„Jo – v Solstice.“

„V té posilovně přímo naproti jejího bytu?“ otázala se Jessie, která si vzpomněla, že si fitness klubu všimla, když přijeli.

„Dobré dojíždění, co?“ prohodil.

Objednali si kávu a posadili se k nedalekému stolu. Ryan se k nim připojil, avšak nic neříkal.

„Tak, než se dostaneme k tomu, jak jste ji našel, pane Stacey...“

„Říkejte mi Vin,“ opravil ji.

„Dobře, Vine,“ vyhověla mu. „Ještě předtím se vás chci zeptat na Taylor samotnou. Jaká byla? Přátelská? Tichá? Lehkovážná? Vášnivá?“

„Lehkovážná bych neřekl. K ostatním trenérům a zaměstnancům se chovala zdvořile, ale profesionálně. Ke klientům měla vřelejší vztah, ovšem pořád na velice seriózní úrovni. To pro ni bylo typické. Někteří klienti chtějí trenéra, který bude jako jejich upovídaný nejlepší kamarád. To je tak nějak moje specialita. Jiní zase chtějí někoho, kdo neztrácí čas s nesmysly a pomůže jim dosáhnout jejich cílů. Pro takové lidi byla ta pravá Taylor.“

„Jaký druh klientů mívala nejčastěji?“ zasáhl do rozhovoru poprvé Ryan.

Vin střílel po Jessie váhavým pohledem, jako kdyby

k odpovědi potřeboval její svolení. Souhlasně na něj kývla a on pokračoval.

„Chodili za ní všichni možní. Ale řekl bych, že víc jak v polovině případů se jednalo o vdané ženy mezi třicítkou a padesátkou. Spousty bohatých paniček v domácnosti, co se pokoušely shodit po porodu nebo si udržet dostatečně pevné tělo, aby jim manželé neutíkali za sekretářkami.“

„To byl její denní chleba?“ ptal se Ryan.

„Jo. Dokázala ty ženy skvěle povzbudit a dát jim pocit, že mají kontrolu nad vlastním osudem. Já jsem nezadaný, černý gay a i já měl kvůli ní občas chuť vzít si bílého chlápka ve středních letech jenom proto, abych mohl taky vzít svůj život do svých rukou.“

„Byli jste si blízcí?“ chtěla vědět Jessie.

„Zas tak moc ne,“ odpověděl. „Občas jsme zašli na kafe – někdy dokonce tady – nebo někam na drink. Párkrát jsem ji pozdě večer doprovodil domů. Za přátele bych nás ale neoznačil – spíš takoví kamarádi v práci. Myslím, že jsem se jí zamlouval, protože jsem se ji jako jeden z mála chlapů v tom klubu nesnažil pořád sbalit.“

„Šli na to někteří z nich obzvlášť agresivně?“ vyzvídal Ryan.

„Nevím jistě, jestli dokážu nejlíp posoudit, co dneska ženské považují za agresivní,“ přiznal. „Můžu vám jen říct, že se žádným z nich nikdy nenechala zastrašit. Když to někdo přehnal, neměla problém ho rázně usadit.“

„Víte, jak na tom byla se vztahy?“ položila další otázku Jessie. „Policistům nahoře jste prý tvrdil, že nikoho neměla.“

„Tvrdil jsem jim, že si *myslím*, že nikoho neměla. Víím, že před pár měsíci randila s nějakým chlápkem. Jenže jakmile to mezi nimi skončilo, začala kolem svého romantického života dělat hrozné tajnosti. A já nebyl v pozici, abych se z ní snažil něco vytáhnout, takže nepředstírám, že jsem expert.“

„Vine,“ ujala se slova znova Jessie, která se rozhodla přeskočit rovnou k otázce, o níž věděla, že se s ní budou potýkat po zbytek dne, „je podle vás možné, že se Taylor zabila sama?“

Muž tentokrát odpověděl okamžitě a s takovou vehemencí, jakou u něj ještě neviděla.

„Ani náhodou. Taylor na to prostě neměla povahu. Byla odhodlaná, ambiciózní. Patřila k těm několika málo lidem, co mají konkrétní cíle. Chtěla si otevřít svou vlastní posilovnu. Nikdy by se takhle neodkrouhla. Byla ten typ člověka, kterému já říkám morkocuc.“

„Co to znamená?“ zajímala se Jessie.

„Nasávala život do morku kostí. Nikdy by ten svůj dobrovolně neukončila.“

Všichni tři zůstali na okamžik jen mlčky sedět. Pak stočil Ryan konverzaci k méně filosofickým otázkám.

„Znáte jméno toho jejího bývalého?“ chtěl vědět.

„Ne. Ale jedna z trenérek v klubu by mohla. Pamatuju si, jak mi říkala, že ho jednou viděla Taylor vysazovat a prý ho poznala.“

Zatímco Vin odpovídal, Jessie zalétla očima ke dveřím kavárny, kudy dovnitř právě vcházel bezdomovec. Měl dlouhé

vousy a boty s tak rozbitými podrážkami, že mu při každém kroku plandaly.

Její pozornost na něm však upoutalo něco jiného. Z levé ruky mu odkapávalo cosi rudého a pravou ruku měl schovanou pod bundou. Mumlal si pro sebe, prodíral se mezi zákazníky a zdálo se, že do nich čas od času schválně naráží.

„Jak se ta trenérka jmenuje?“ vyptával se Ryan. Seděl zády ke dveřím, a tak muže zatím nezpozoroval.

„Chianti.“

„To myslíte vážně?“ ujišťoval se Ryan. Nechtěně vyprskl trochu kávy, protože se nedokázal ubránit smíchu.

„Netuším, jestli je to její pravé křestní jméno,“ přiznal Vin a poprvé se také pousmál. „Každopádně v posilovně si nechává říkat Chianti Rosselliniová. Kdo jsem, abych ji soudil.“

„Proč mám dojem, že se touhle filosofií tak úplně neřídíte, Vine?“ prohlásila Jessie s šibalským výrazem, ačkoli přitom koutkem oka nadále pokukovala po bezdomovci.

Vin provokativně povytáhl obočí.

„Moc nerad vám narušuji vaši drbárnu...“ ozval se Ryan.

„Vy můžete dělat, co se vám zlíbí, hnědoočko,“ přerušil ho Vin a zamrkal na něj řasami.

Ryan to přešel bez povšimnutí a místo toho pokračoval.

„Ale potřebujeme od vás vědět, jak jste našel Taylor. Policistům jste řekl, že měla otevřené okno?“

Vinův obličej okamžitě povadl.

„Jenom na skulinku, ano. Nejdřív jsem zaklepal a zkusil

dveře. Byly zamčené. Když neodpovídala, otevřel jsem okno trochu víc a vlezl dovnitř. Nejspíš jsem měl rovnou zavolat na devět set jedenáct. Jenže mě napadlo, že jestli je třeba zraněná a potřebuje pomoc, nemůžu tam jen tak stát a čekat.“

„Nemusíte se obhajovat, Vine,“ uklidňovala ho Jessie. „Měl jste strach o svou kamarádku. Jsem si jistá, že důkazy to potvrdí.“

„Děkuju,“ ocenil to Vin. Hlas se mu lehce třásl.

Jessie by vůči němu projevila silnější citovou reakci, kdyby se tak nesoustředila na bezdomovce, jemuž z paže stále kanul tenký pramínek krve. Nyní se začal na bříškách chodidel pohupovat zepředu dozadu a pravou rukou něco dělal pod bundou, která budila dojem, že je nasáklá jakousi hustou tekutinou. Vypadalo to, jako kdyby se bil do boku. Rty se mu bez přestání pohybovaly, ať už si ovšem bručel cokoliv, nešlo ho slyšet. Žena středního věku, jež před ním stála ve frontě, se po něm ustavičně nervózně ohlížela.

„Hele, Ryane,“ upozornila ho nonšalantně. „Podívej se nenápadně za sebe na toho vousatého chlapa vlevo ve frontě.“

Ryan poslechl a Vin taky.

„Na toho, co sebou pořád šije a hýbe pusou?“ zeptal se Ryan.

„Jo,“ přisvědčila Jessie. „Levá ruka mu krvácí a pravou má pod bundou. Myslím, že v ní něco drží.“

„Co to podle tebe je?“

„Nejsem si jistá. Taky jsem si ale všimla, že má na bundě u boku tmavou, mokrou skvrnu. Takže předpokládám, že to bude

to samé, co mu způsobilo krvácení na druhé ruce. Navíc se zdá, že je celkem rozrušený. Narážel do ostatních zákazníků a ne náhodou.“

„Možná na tom něco bude,“ připustil Ryan tiše. „Anebo je jako polovina těch lidí, kolem kterých jsme prošli na ulici po cestě sem.“

„To je pravda,“ souhlasila Jessie, „až na to, že ta krev tomu trochu přidává na dramatičnosti. Nehledě na to, jak vyděšeně vypadají baristi za pultem. Přitom se vsadím, že jim sem musí bezdomovci chodit pořád.“

„Dobrá připomínka,“ poznamenal Ryan, vstal a tvář se mu na vteřinku stáhla do bolestivé grimasy. „Asi si zajdu stoupnout do řady na další kafe. Jessie, co kdybys potichu zašla pro toho strážníka venku a požádala ho, aby se k nám pro jistotu přidal?“

Jessie přikývla a také se postavila, přičemž se pokusila potlačit bolestné škubnutí, které jí po pár minutách nečinnosti projelo zády i nohou. Zamířila k východu a po cestě se ohlížela přes rameno. Viděla, jak Ryan zaujal pozici přímo za mumlajícím mužem. Otevřela dveře do obchodu a zamávala na uniformovaného policistu, jemuž předtím spílala.

„Mám obavy, že se vevnitř možná schyluje k potížím,“ informovala ho. „Ten vousatý muž před detektivem Hernandezem pod bundou pravděpodobně schovává zbraň. Nejsme si úplně jistí, ale pro všechny případy by se nám hodila posila.“

Sotva tu větu stihla dokončit, dolehl k nim zevnitř hlasitý křik.

Bleskově se otočila a spatřila ve frontě onu ženu ve středních letech, jak se levou rukou chytá za pravé rameno. Ryan se za ní pokoušel vytrhnout bezdomovci z ruky lovecký nůž. Navzdory jeho tělesné převaze však proti muži neměl šanci.

Z vousáče sálal zběsilý hněv a Ryan zjevně nebyl v nejlepší kondici. Muži se během pár okamžiků povedlo vymanit z jeho sevření. Ryan ztratil rovnováhu a spadl na zem. Bezdomovec se mezitím rychle vzpamatoval a znovu se na něj vrhnul.

Jessie spěšně vrazila zpátky do obchodu a za běhu rozepínala své pouzdro s pistolí. Už už zbraň vytahovala, když vtom se před ní mihl nějaký pohyb. Byl to Vin Stacey. Skočil po mumlajícím muži a předloktím ho udeřil do čelisti, až útočník pozpátku narazil do pultu.

Nůž vyletěl omráčenému muži z ruky a odjel po podlaze. Vin se nad ním rozkročil, připraven zasadit další ránu, bude-li to třeba. Ukázalo se, že nebude. Vzápětí totiž k muži přiskočil policista, otočil ho na břicho a spoutal mu ruce za zády. Jessie vrátila pistolí zpátky do pouzdra a klekla si vedle Ryana.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se ustaraně.

„Jo. Přežiju to, i když si nejsem jistý, jestli se dá to samé říct o mé důstojnosti.“

Došel k nim Vin a podal mu ruku.

„Chcete pomoci, hnědoočko?“ nabídl se a laškovně na něj zamžikal očima.

KAPITOLA ŠESTÁ

Jessiino sebevědomí utržilo pořádnou ránu.

Zatímco s Ryanem seděla v lobby Solstice Health & Fitness a čekala, až jim generální ředitel najde Chianti, ustavičně se v myšlenkách vracela k těm třem sekundám těsně předtím, než Vin srazil bezdomovce k zemi.

V tom kratičkém časovém úseku Ryan spadl, muž se ho pokusil zabít a Jessie nebyla schopná zareagovat dostatečně rychle, aby tomu zabránila. Nebýt včasného zásahu lidského tanku s mrštnýma nohama a záľuskem na detektiva, mohl teď být Ryan Hernandez mrtvý.

Než si zdravotníci odvezli ženu, již bezdomovec bodl, do nemocnice, prohlédli i Ryana a zkonstatovali, že je v pořádku. Jessie však nedokázala přestat uvažovat, zda jsou opravdu připraveni vrátit se do terénu.

Její vnitřní souboj přerušil až generální ředitel, který se mezitím vrátil a pokynul jim, aby ho následovali do areálu posilovny. Uposlechli a ona své obavy násilím vytěšnila z hlavy, protože se nyní potřebovala soustředit na práci před sebou. Jak tak kráčeli, rozhlížela se Jessie kolem sebe a snažila se nepodlehout bolesti hlavy kvůli dunivé housové muzice.

V hlavním sále obřích rozměrů stály zdánlivě nekonečné řady kardio strojů. Vlevo se nacházela posilovací část, která sahala tak daleko, že Jessie ani neviděla, kde končí. Na pravé straně zase

ležely dva tucty matracěk na protahování, ačkoli v dané chvíli sloužily spíš na povídání doprovázené tukaním do telefonů.

Generální ředitel, muž jménem Frank Stroup s hustým knírem, se zastavil vedle hubené, avšak svalnaté, blondřaté ženy. Musela mít krátce před třicítkou a na to, že pracovala ve fitness centru, používala podle Jessie přehnané množství make-upu. Zuby se jí nepřírozeně leskly a prsa jí k sobě mačkala sportovní podprsenka o pár čísel menší, než by potřebovala.

„Detektivové,“ obrátil se k nim ředitel, jenž zřejmě zapomněl, že ten titul náleží pouze jednomu z nich. „Tohle je Chianti Rosselliniová. Nechám vám prostor položit jí vaše otázky. Kdybych vám mohl ještě nějak pomoci, dejte mi prosím vědět.“

Jessie zdvořile přikývla. Popravdě jim vlastně nepomohl ani trochu. Kromě základních informací o Taylořině zaměstnanecké historii toho o jejím životě očividně moc nevěděl. Třebaže se jednalo o gigantický podnik, Jessie přišlo poněkud zvláštní, že by jim toho o trenérce, o níž Vin tvrdil, že pracovala s některými z jejich nejzámožnějších klientů, nebyl schopen povědět víc. Při jejich rozhovoru mu sice úmyslně zamlčeli její smrt, Jessie by ovšem přesto čekala, že se bude aspoň trochu zajímat, proč se poslední dva dny vůbec neukázala.

Zatímco se od nich vzdaloval, Chianti se na ně zadívala se směsicí strachu a zvědavosti. Evidentně si myslela, že má nějaký průšvih. Její řeč těla nicméně naznačovala, že si není jistá kvůli čemu.

„Slečno Rosselliniová,“ začal Ryan a dokonce se mu podařilo

nezačít se uprostřed věty smát. „Jak dobře znáte Taylor Jansenovou?“

„Můžete mi říkat Chianti,“ nabídla mu, aniž by měla tušení, jak těžké by to pro něj mohlo být. „Znám ji trochu. Chci říct, pracujeme ve stejné posilce. Skoro každý den spolu prohodíme pár slov. Ale kamarádkami nebo tak bych nás nenazvala. Taylor se hrozně soustředí na své klienty a s nějakým klábosením se moc nezdržuje. Proč se vlastně ptáte? Provedla snad něco?“

„Jedná se jen o rutinní otázky. Nemusíte si s tím dělat hlavu,“ ujistila ji Jessie, neboť nechtěla prozrazovat pravdu, dokud jim to nebude vyhovovat. „Co byste nám mohla říct o jejím bývalém příteli? O tom, co ji občas vozil do práce?“

„Tak to by byl Gavin. Gavin Peck.“

„Povězte nám tedy něco o Gavinovi, Chianti,“ vybědla ji Jessie konverzačním tónem.

„Dobře,“ souhlasila a její dosavadní nervozita z ní téměř okamžitě opadla. „Gavin je pořádné dílo. Je to svalovec, to každopádně. Mám dojem, že dokonce vyhrál pár soutěží ve vzpírání. A taky je – jak bych to řekla pěkně – divoký.“

„Co tím myslíte?“ chtěl vědět Ryan.

„Je prostě hrozně intenzivní. Dřív jsem cvičila v posilovně, kam chodí i on, a vždycky jsem ho tam vídala úplně nabuzeného – má v sobě strašně moc energie. Taylor má taky spoustu energie. Jenomže ta její se projevuje kontrolovanějším způsobem. Zato on má tendence k výbuchům.“

„Vybuchl někdy na Taylor?“ vyzvídala Jessie.

„Viděla jsem je spolu jen párkrát, a to se k ní tak nikdy nechoval. Myslím ale, že ten rozchod nevzal zrovna nejlíp.“

„Podle čeho tak soudíte?“ zeptal se Ryan a věnoval Chianti pohled, který měl znamenat „hltám každé vaše slovo“. Málem se před ním rozplynula slastí.

„Zaslechla jsem, že prý sem párkrát přišel a ochranka ho musela poslat pryč,“ vysvětlovala s lehkým zarděním. „Nevím, kolik je na tom pravdy. Ale na Gavina by to sedělo. Působí trochu jako stalker. Navíc má dost možná důvod k žárlivosti.“

„Kvůli čemu?“ pobízela ji Jessie.

„Nechci šířit drby, ale Taylor umí občas s klienty pořádně flirtovat.“

V tu chvíli kolem nich prošel bledý, břichatý třicátník v šedém tílku.

„Ahoj, Chianti,“ pozdravil ji nesměle.

„Nazdar, Brette, náš trénink v jedenáct pořád platí?“ ujišťovala se a blýskla po něm svým super zářivým chrupem.

„Jasně.“

„Výborně, zlato. Ať nám ty bicepsy hezky rostou, co? Za moment jsem tam.“

Sotva zmizel, úsměv se jí z obličeje vytratil a ona obrátila pozornost zpátky k Jessie.

„Kde jsme to skončili?“ otázala se.

„Právě jste říkala, jak uměla Taylor flirtovat,“ připomněla jí Jessie s kamennou tváří.

„Přesně tak.“

„Opravdu?“ dorážela na ni Jessie. „My jsme naopak slyšeli, že se chovala velice profesionálně.“

„Tady v posilovně, jasně. Já ji ale přistihla na telefonu, jak si domlouvá soukromé tréninkové lekce. Managementu se to samozřejmě nelíbí, takže se tím veřejně nikde nechlubila. Při těchto hovorech ovšem mluvila tónem, který byl podstatně míň... profesionální.“

„Myslíte, že poskytovala víc, než jen tréninkové lekce?“ nadhodila Jessie.

„To vám nepovím,“ pokrčila Chianti rameny. „Kdo ví, jestli je promiskuitní nebo jen tak provokuje. Vedení nad tím každopádně přivírá oči, protože k Taylor chodí tolik klientů, co tu utrácí velké peníze. Nechtějí riskovat, že přijdou o jejich členství, chápete? Kolikrát se klidně pár dní neukáže a nikdo jí na to neřekne ani slovo. Kdybych si něco takového dovolila já, okamžitě letím. Popravdě řečeno jsem ji tu už chvíli neviděla. Automaticky jsem usoudila, že jde zase o to samé. Teď jste mě ale znervóznili. Je v pořádku?“

Jessie se úkosem podívala po Ryanovi, aby mu naznačila, že podle ní nastal ten pravý čas. Hernandez přikývl na souhlas a přistoupil k Chinati blíž.

„Obávám se, že není,“ odvětil tiše. „Taylor je mrtvá.“

Jessie pozorně sledovala, jak Chianti na zprávu zareaguje. Trenérčin umělý úsměv rázem povadl. Hleděla na ně nevěřícnýma očima.

„Promiňte. Cože?“

„Taylor Jansenovou našli dnes ráno mrtvou v jejím bytě,“ sdělil jí Ryan bez emocí.

Zdálo se, že Chianti tu informaci zpracovává a zpětně si uvědomuje smysl všech těch otázek, na něž jim právě odpověděla. Netrvalo dlouho a šok jí v obličeji vystřídal něco mezi obavami a zvědavostí.

„Zavraždili ji? Udělal to Gavin?“

V hlase jí nezaznívala ani špetka soucitu a Jessie měla chuť ji za to praštit. Ať už kamarádky byly nebo ne, to ta ženská nemohla aspoň na minutku předstírat trochu zármutku? Její reakce však podle Jessiiných zkušeností nevyprovádala ani o vině.

Na tváři se jí zračil hlad po drbech a holá touha po dalších podrobnostech, což Jessie prozradilo, že je sama nezná. Ryan měl sice pravdu, když tvrdil, že podezřelí jsou všichni, Jessie se nicméně na základě svých profilujících znalostí přikláněla k názoru, že Chianti nebude moc velká kandidátka.

„V současné době nemáme ještě o příčině úmrtí informace,“ oznámil jí Ryan a pak neochotně dodal, „Připadalo vám někdy, že Taylor trpí depresí?“

„No páni,“ vydechla Chianti a vypoučila oči. „Tak ona se zabila sama?“

„Odpovězte prosím na otázku, slečno Rosselliniová,“ vyštěkla Jessie, které již docházela trpělivost.

Chianti se zatvářila poněkud dotčeně, po chvílce však uposlechla.

„Ne,“ přiznala, jako by ji to zklamalo. „Abych řekla pravdu,

vždycky na mě působila velice vyrovnaně. Nikdy jsem ji neviděla ani moc v oblacích, ani moc na dně. Fakt by mě překvapilo, kdyby se ukázalo, že si to udělala sama.“

Jessie se pokusila skrýt své vlastní zklamání. Ze všech lidí, se kterými dosud mluvili, si ani jeden nemyslel, že by Taylor spáchala sebevraždu. A přitom zatím neměli žádné důkazy, jež by svědčily o jiné možnosti.

„Existuje kromě Gavina ještě někdo, kdo by vůči ní mohl chovat zášť – třeba některý klient?“ chtěla vědět.

Chianti se na okamžik zamyslela.

„Nikdo mě nenapadá. Zás tak moc jsem si toho nevšímal. Obecně měla dobrou pověst, klienti s ní byli spokojení. Někteří proto, že byla dobrá trenérka. Někteří možná z těch dalších důvodů, které jsem zmínila. Ale o mrtvých jen dobře.“

„Samozřejmě,“ přitakala Jessie, přestože se jí v hrudi zvedala vlna znechucení. „Co kdybyste to tady dokončil, detektive Hernandezi? Já si musím zajít na vzduch.“

Kývla na Chianti a spěšně se dala na odchod. Po cestě ven minula Bretta, jenž se opíral o běžecký pás a čekal, až jeho naprosto neflirtující trenérka domluví, aby mohli začít s tréninkem.

Jessie vyšla z posilovny na zaprášenou hollywoodskou ulici plnou dopolední dopravy, kde se z nějakého důvodu cítila míň pošpiněná než vedle Chianti.

KAPITOLA SEDMÁ

Jessie cítila, jak v ní stoupá napětí. Už se blížili a ona netušila, jak zareaguje.

Jakmile odjeli z Hollywoodu, zamířili zpět na stanici. Jessie tentokrát trvala na tom, že řídit bude ona. Ryanovi, který obvykle seděl za volantem, to sarkasticky vysvětlila tím, že tohle není *Řidič slečny Daisy* a že v těchto končinách mohou řídit i ženy.

Ve skutečnosti si však právo šoférovat prosadila z jiného důvodu. Věděla, že když bude řídit, může vybrat takovou cestu, aby přitom projeli okolo domu, kde nyní žila její čerstvě osiřelá nevlastní sestra, Hannah Dorseyová, s její pěstounskou rodinou. Chápala, že logicky existuje jen minimální šance, že bude dívka venku ve stejném okamžiku, kdy oni pojedou kolem. Musela to ale aspoň zkusit.

Pokračovala v jízdě a svou vzrůstající úzkost se pokusila zarazit tím, že bude pořádně poslouchat, co Ryan říká. Právě se vyjadřoval k asketickému zařízení Taylořina bytu.

„Najednou to dává mnohem větší smysl, že tam měla takové prázdno,“ poznamenal. „Jestli má Chianti pravdu, nejspíš trávila celé dny v domech klientů, ať už kvůli legitimním nebo pochybným důvodům. Doma by tím pádem potřebovala jen to nejnutnější. Možná se tam jednoho dne prostě vrátila, došlo jí, jak je to tam depresivní, a rozhodla se to skoncovat.“

„Možná,“ připustila Jessie a zabočila doprava. Od Hannina

nového domova je dělil poslední blok. „Jenže mi nepřipadá jako ten typ. Jistě, člověk nikdy neví, co se odehrává uvnitř někoho jiného. Ale nikdo si nevzpomíná, že by kdy vypadala nějak sklíčeně. Myslím, že zpráva z toxikologie bude rozhodující.“

„Mezitím bychom se mohli zeptat její rodiny, jestli někdy trpěla depresí nebo něčím jiným,“ navrhl Ryan.

„Za zkoušku to stojí,“ souhlasila Jessie. „Až na to, že zatímco tě v té kavárně prohlíželi zdravotníci, povídala jsem si ještě chvilku s Vinem. Zmínil se, že Taylor neměla v okolí žádnou rodinu a celkově si s nimi nebyla moc blízká. Hádám, že tu polívku, co jsme našli v mrazáku, jí matka poslala jako nabídku ke smíru a neuspěla. Nevím, nevím, kolik nám toho budou schopní povědět. Podle mě je celá ta záležitost se sebevraždou jen falešná stopa.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“ chtěl vědět.

„Jistá si nejsem. Nepřipadá ti ovšem trochu podezřelé, že jsme neobjevili žádný dopis nebo cokoliv, co by naznačovalo, že se trápila? A co to otevřené okno?“

„Třeba chtěla doma trochu chladného vánku, když se vrátila z posilovny,“ nadhodil Ryan. „Je to mnohem levnější způsob než klimatizace.“

Jessie na něj vrhla letmý pohled a viděla, že své teorii sám nevěří.

„Tak či tak,“ pokračoval, aniž by se zaobíral jejím skepticismem, „nám hollywoodská divize posílá kopie všech důkazů, které se jim podařilo nashromáždit. Můžeme si projít

seznam jejích klientů a uvidíme, jestli nás někdo zaujme.“

„Jak to hollywoodští detektivové vzali, že se jim do toho mícháme?“ vyptávala se Jessie.

„Se stejnou nelibostí, jaká se dala očekávat,“ odpověděl. „Já jsem ale schválně mlžil; řekl jsem jim, že by jejich případ mohl mít spojitost s probíhajícím vyšetřováním. Nechtěli se dohadovat, aby náhodou neriskovali, že budou překážet něčemu důležitějšímu, tak ustoupili. Než se vrátíme na stanici, mělo by to na nás už všechno čekat.“

„To zní dobře,“ přikývla Jessie. Neušlo jí, jak se jí náhle stáhlo hrdlo. Zrovna zatočila do Hanniny ulice.

Zpomalila na předepsanou rychlost. Retardéry na silnici jí k tomu poskytly vynikající záminku. Dům stál nalevo od cesty. Bylo to obyčejné stavení ve venkovském stylu. Na dvorku před domem se pohupovala houpací síť, momentálně prázdná. To dávalo přes týden v době oběda naprostý smysl. Jessie přesto pocítila lehké zklamání.

Vlastně ani nevěděla, co si od toho slibovala. I kdyby tam Hannah zastihla, co by udělala? Měla výslovně zakázáno s dívkou navázat kontakt, a to jak od sociálních služeb, tak od kapitána Deckera a o něco méně formálně také od své terapeutky, doktorky Janice Lemmonové.

Byl to od nich rozumný požadavek. Dívka musela teprve před osmi týdny sledovat, jak jí před očima vraždí jedinou rodinu, jakou kdy poznala. Už s tím by se člověk v sedmnácti dokázal jen stěží vypořádat. Jak by to zvládla, kdyby se k tomu ještě

dozvěděla, že muž, jenž je zabil, je její biologický otec? A že ta žena, kterou málem umučil k smrti, je její nevlastní sestra?

Nedalo se samozřejmě čekat, že někdo přijme takovou nálož hrůzy a bude dál fungovat normálně. Měla ty informace snad odsunout do kouta mysli tím, že se bude soustředit na učení na zkoušku z matematiky nebo dočte *Moby Dicka*? Kdepak, bylo naprosto šílené chtít ji do toho zatáhnout.

A přesto Jessie sužovala hluboká touha udělat přesně to. Násilím ji v sobě zadusila a nechala dům za sebou. Ryan, který o jeho významu neměl ponětí, stejně jako netušil, že má Jessie nevlastní sestru, si očividně ničeho nevšiml. Jessie si to vyložila jako známku toho, jak věrohodně předstírá svůj nezájem. Zabočila do další ulice a v hlavě se jí vybavilo její poslední sezení u doktorky Lemmonové. Pokusila se rozpomenout, co jí to tehdy žena říkala.

Janice Lemmonová moc dobře věděla, o čem mluví, a její rady se rozhodně nedaly brát na lehkou váhu. Měla už hezkých pár let po šedesátce, a tak ve svých tlustých brýlích a s blondátou trvalou možná nevypadala zrovna impozantně. Nicméně kromě své pověsti vysoce uznávané behaviorální terapeutky se mohla pochlubit také kariérou legendární policejní profilistky, která dodnes konzultovala případy pro LAPD, FBI a další tajné organizace, jež vyžadovaly maximální bezpečnostní prověrku.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.